

Siyasi Gazete

Şubat 2016

Söz ve Eylem
Dergisi'nin Ekidir

Sayı: 9

Fiyatı 1 TL

İşbaşı

**Başkaldır
Ücretli
Köleliğe
Son Ver!**

Bu İsyan Bitmez!

Tohum Yeniden Toprağa Düşmüştür!

Dünya bir altüst oluşun içinden geçiyor. 2008 de başlayan ve o günden bu yana hemen her yıl aşıldığı, aşılacağı söylenen kriz gittikçe derinleşiyor. Kriz rekabeti, rekabet savaşı körüklüyor. Dünya yeni bir emperyalist savaşı yaşıyor.

Dünyanın pek çok bölgesinde halklar birbirine kırdırılıyor. Hemen her ülkede burjuvazinin işçilere emekçilere karşı ekonomik politik saldırısı şiddetlenerek sürüyor. Krize, savaşa, baskıya, eşitsizlik ve adaletsizliğe, yaşam koşullarının kötüleşmesine ve yaşam alanlarının tahrip edilmesine karşı dünyanın hemen her ülkesinde direnişler, başkaldırı, isyanlar, geliyor. Kabuğundan yeni yeni çıkmaya çalışan toplumsal hareket, İleri atılmalar ve geri çekilmelerden oluşan zikzaklı bir yol izliyor.

Türkiye yaşadığı kriz, savaş ve iç savaşla bu alt üst oluşun ortasında duruyor. Emperyalist savaşın önde gelen alanlarından biri olan Ortadoğu'da cepheler yeniden kuruluyor, sınırlar ve egemenlik alanları yeniden çiziliyor.

devamı sayfa 3'de

Sendikal Hareketin Krizi ve DİSK Genel Kurulu

Tahir Ozan

Türkiye işçi sınıfının mücadele tarihinin en önemli örgütlerinden biri olan Devrimci İşçi Sendikaları Konfederasyonu (DİSK) 15. Olağan Genel Kurulu'nu 12-13-14 Şubat tarihlerinde İstanbul'da gerçekleştirdi.

Genel Kurul, ülkede burjuva hükümetin gitgide pervasızlaştığı, işçi sınıfına ve ezilen halklara yönelik saldırıların artarak sürdüğü, kıdem tazminatının gasp edilemeye çalışıldığı, yıllardır yürütülen güvence-sizleştirme çabaları, kıdem tazminatının gaspı ve taşeronlaştırmaya ilaveten, özel

devamı sayfa 2'de

BOP-GOP Eşbaşkanlığından “Değerli Yalnızlığa”

İsa Karmat Kiriş

Ortadoğu politikaları iflas eden ve en son Suriye'de sürekli mevzi kaybeden Türkiye Cumhuriyeti, mevzi kaybetmeyi durdurabilmek için, bir Rus savaş uçağını düşürerek, Nato ile Rusya Federasyonu'nu savaş eşiğine getirmeye çalışmıştır. Rusya Federasyonu, Türkiye Cumhuriyeti'nin kışkırtıcı tutumunu kullanmış, bunu fırsata çevirmiş, Suriye'ye yerleşerek, Suriye iç savaşında ve bölgesel savaşta daha aktif bir rol alarak, doğrudan savaşın en önemli tarafı haline gelmiştir.

devamı sayfa 3'de

Bu Sayımızda

- 8 Mart'a Giderken Kadın Cinayetleri.....4
- Kapitalist Kıskaçta Göçmen İşçiler.....4
- Çaldağı Burjuva Hükümetin Çıkmazdır.....5
- Bilinç - Örgüt - Mücadele6-7
- Cerrattepe Geçilmez!.....7
- Üniversitelerde Devrimci Cepheyi Örelim.....8
- Emegimiz, Kimliğimiz Bizimdir!.....9
- Nekropolitika.....10
- Güneşli Günleri Direnenler Yaratacak.....11
- Demokrasi Kavgasında Odalar.....12

Sendikal Hareketin Krizi ve DİSK Genel Kurulu

sayfa 1'den devam

istihdam bürolarının yaygınlaştırılma-ya çalışıldığı, şovenizmin sınıfın birliğini her zamankinden fazla dumura uğrattığı bir dönemde toplandı. Ayrıca bu arada tüm sendika başkanları tarafından, bundan önceki genel kurulda yaşanan yarılmanın ortadan kalkacağı söylenmişti ve birlik beraberlik içinde bir kongre temenni edilmişti.

Birinci gün Genel Kurula, AKP hükümetinin Çalışma Bakanı olan Süleyman Soylu'nun, delegelerin tepkisi üzerine genel kurulu terk etmek zorunda kalması damgasını vurdu. Ertesi gün, DİSK'e bağlı Birleşik Metal İşçileri Sendikası Kocaeli Şube Başkanı Talat Çelik, Çalışma Bakanı'nın salondan ayrılmak zorunda kalmasını eleştirerek, DİSK Genel Başkanı Kani Beko'yu delegelere sahip çıkamamakla, onları denetleyememekle suçladı. Buna karşılık birçok delege söz alıp, Bakanın gönderilmesinin ve tepki verilmesinin olağan olduğunu söyleyerek birinci günkü delegelerin tutumunu doğru bulduklarını ifade ettiler. Dev- Sağlık- İş Sendikası Başkanı Arzu Çerkezoğlu ise "Kıdem tazminatının gaspından, özel istihdam bürolarına kadarki bu süreçte iktidarın bu alandaki birinci kişininin tepkiye maruz kalması doğaldır" dedi.

Bu arada halen çalışmakta olan kadının komisyonuna tüzüksel bir statü kazandırmak amacıyla verilen önerge ilkin kabul edilir gibi olurken, oylamanın yenilenmesi üzerine reddedilmiş oldu. Bu da emekçi kadınların mücadelesine hâlâ şaşı bakan anlayışın devam ettiğini göstermesi bakımından önemli bir diğer sonuç oldu.

Genel Kurulun üçüncü gününe ise Devrimci Sağlık İş Başkanı Arzu Çerkezoğlu ile Birleşik Metal İş Sendikası Başkanı Adnan Serdaroğlu'nun tartışması damgasını vurdu. Adnan Serdaroğlu, Genel Kurul öncesinden başkan adaylığını ilan ettiğinden olsa gerek, yönetimde olmayı ve kendisine önerilen Genel Sekreterlik görevini kabul etmiyordu. Dev - sağlık İş Başkanı Arzu Çerkezoğlu'nun görüşme talebini de reddedince, oldukça tepkili ve sıkıntılı bir süreç başlamış oldu. Arzu Çerkezoğlu'nun konuşmasında, Adnan Serdaroğlu'nu kastederek "benimle kadın olduğum için mi, solcu olduğum için mi görüşmüyorsun" ? demesi Genel Kurul divan başkanlığının müdahalesine neden oldu. Divandan yapılan açıklamada, "DİSK Genel Kuruluna gelmiş her bir insanın solculuğu sorgulanamaz" denildi. Yine Arzu Çerkezoğlu'nun konuşmasının devamında, "işçilerin en geri taleplerinin savunucusu olma" eleştirisi üzerine Birleşik Metal İş, Nakliyat İş ve Sosyal İş delegeleri tarafından tepki gösteriliyor ve bu sendikalar Genel Kurulu terk ediyordu. DİSK Genel Kuruluna, birlik beraberlik mesajları vererek gelen sendikaların, uzun süredir devam eden krizi bitireceklerine ilişkin beklentiler de suya düşmüş oldu.

Daha kongre öncesinden başlayarak

verilen demeçlerde (örneğin Birleşik Metal İş Sendikası örgütlenme uzmanı Alpaslan Savaş, Sol Dergisi'ne verdiği röportajda) "CHP- HDP gölgesi DİSK'in üzerinden kaldırılmalıdır" demişti. Kongreden sonra ise Adnan Serdaroğlu, DİSK'de sınıf sendikacılığının artık bittiğini ilan etmekte bir sakınca görmedi. Devam eden eleştirilerde zımnen Genel-İş Sendikası hedef tahtasına konuldu. Ayrıca Çalışma Bakanı'nın her ne kadar AKP 'li olsa dahi onunla yakın bir biçimde çalışılacağı için tepki gösterilmesinin yanlış olduğu vurgulanıyordu. Ancak, Genel Kurul izlenimlerine göre Çalışma Bakanı'na tepki gösterenler içinde Sosyal İş, Birleşik Metal İş ve Nakliyat İş delegelerinin bir hayli olduğu da göze çarpan bir olgu olduğunu söylemek lazım gelir.

DİSK, bazı dönemlerde yapmış olduğu genel kurullarda sınıf mücadelesi açısından önemli stratejik kararlar almıştır. Aldığı bu kararlar işçi sınıfının en azından gelecek bir on yılını az çok belirleyen nitelikte olmuştur. Bu nedenle ilk önce sınıf mücadelesinin keskin virajlarında alınan kararlarına bakılacak olursa, bugün DİSK'in ne durumda olduğu daha doğru anlaşılabilecektir.

DİSK'in temel belgelerinde, özellikle 1967'de kuruluşunda, sömürüyü sınırlama ve sömürüyü ortadan kaldırma hedefleri olabildiğince açık olarak yer almaktadır. DİSK, kuruluşunda işçi sınıfının siyasetin içinde ve müdahil olması gerektiğini düşünüyor. Ekonomik ve politik mücadelenin birbirinden ayıramayacağını ilan ediyordu. Bu anlamda DİSK, işçi sınıfının "sol" duyusuna güveniyordu. Tabandan gelen dinamizmi dikkate alan onun talepleri ve mücadelesini esas alan bir yerden politikalarını oluşturmaya çalışıyordu.

Yine bir örnek verecek olursak, 1975 yılında yapmış olduğu genel kurulunda o dönem DİSK Genel Başkanı Kemal Türkler konuşmasında "anti-faşist, anti-kapitalist anti-empyralist bir cephenin oluşması için üzerimize düşen tarihsel ve sınıfsal görevlerimizi daha iyi daha olumlu yerine getirmek üzere ileri" demişti. Kimi önemli gel-gitlere rağmen, bu bakış açısının 12 Eylül'e değin DİSK'e hakim olduğunu, yani 1975 - 1980 dönemini sınıf siyaseti itibarıyla önemli ölçüde belirlediğini söyleyebiliriz.

Ancak 12 Eylül sonrasında, Haziran 1992'de Ören'de DİSK yeniden açıldıktan hemen sonra, genişletilmiş sendikalar kurulu toplantısı düzenlenmişti. Burada alınan kararlarda, DİSK'in tarihsel misyonu ile uyumlayan, Türkiye ve dünya ölçeğinde değişen şartları öne süren, sınıf mücadelesini değil sermaye ile işbirliğini ve uzlaşmayı öngören politikalar öneriliyordu. Artık sorunları "masada çezeceğiz" denilerek TÜRK-İŞ 'i takip edeceklerini ilan ediyorlardı. 1992'den sonra bu tarz-ı siyaset daha da perçinlenerek devam etti.

2008 krizi ile başlayan süreçte ise

yaşanan krizlerin boyutlarının her geçen gün ağırlaşması ile beraber işçi hareketinin kıpırdanması, yeni mücadele dinamiklerine doğru yönelmeye çalışması, özellikle Gezi süreci ile sokağın mücadele alanı haline getirilmesi, her durumda sendikaları, konfederasyonları etkisine alan bir sürece dönüşmüştür. Ülkede artık işçi sınıfı örgütlenmek için sürekli yollar aramaktadır. İşçiler eğer örgütlü değillerse ilk önlerine gelen sendikalarda örgütlenmeye çalışmaktalar. Yine işçiler, var olan sendikalarından memnun değillerse, sınıf çıkarlarını koruyacaklarını umdukları sendikalara doğru yönelmekte, onların yetersizleştiği koşullarda ise kendileri yeni dayanışma örgütleri kurmaya çalışmaktadırlar. İşçi sınıfı içerisinde, kısmen de DİSK içerisinde yavaş yavaş militan sendikacılık anlayışlarının gelişmekte olduğu gözlemlenebilir bir olgu durumuna yükselmiştir.

İşçi sınıfının birikmiş sorunları masa başında, siyaset dışı kalarak çözülecek boyutta değildir. Günümüzde, sınıfın sorunları ertelenemez bir boyuta gelmiştir. DİSK içerisindeki sendikalar, TÜRK-İŞ gibi partiler üstü bir siyaset izleyemezler. İşçi hareketi, ücret sendikacılığından daha ötede taleplere sahip çıkmalıdır.

Esas olarak bir tanım yapmak gerekirse, "sendikaların sınıf mücadelesindeki yeri ve rolünü belirleyen temel kriter, ücretler ve çalışma koşullarını iyileştirmede elde ettikleri başarılar değil, sınıf mücadelesinin amacıyla olan bağlantılarıdır." Artık bir sendika ya da konfederasyon, mevcut durumunu koruma üzerinden politika yapamaz. (Program Taslağı, Söz ve Eylem Der-gisi)

DİSK'in tarihine bakıldığında, sınıf bilincine az çok kavuşmuş işçilerin neler yapabildiği görülecektir. O dönemlerde devrimci işçiler haklar ve özgürlükler için mücadeleyi birbirinden ayırmaksızın sürdürmenin yolunu kendi deneyimleri üzerinden yaratmışlardı. DERBY fabrikasının işgali, daha önce gazetemiz sayfalarında anlattığımız Alpagut deneyimi ve 15-16 haziran örneklerinde olduğu gibi, yasaları ya da Çalışma Bakanı ile kurulacak iyi ilişkileri değil, mücadelenin meşruluğunu esas alan yöntemleri kullanmak alışıla gelmişti.

İşçiler, o dönemlerde sendika hakkını, grev ve toplu sözleşme yapma hakkını dişe diş mücadelelerle kazandıkları için ve mücadelelerinde sendikacıları tarafından yalnız bırakılmadıkları için DİSK'i kendilerine ait bir yapı olarak görüyorlardı ve sendikalarına sonuna kadar sahip çıkmışlardı. Bu sahip çıkışı sağlayan, o dönemde mücadelenin öncüsü konumunda olanların tavizsiz tutumlarını sözlerle değil aktif biçimde ortaya koymalarıydı.

İşçilerin kendi örgütlerine bu sahip çıkma tarzlarını bugün de hayata geçirmek, sınıf hareketini güçlendirmek için

hayati önem taşıyor. Çünkü işçi sınıfının kurtuluşu ne yerel, ne de ulusal bir sorundur. Şovenizme karşı, milliyetçi ön yargılara karşı mücadele etmek onun vazgeçilmez görevlerindendir. İşçi sınıfı, ülkede olup bitene sessiz kalamaz; ülke coğrafyasının bir tarafında oluk oluk kan akarken bu sürece omuz silkemez. İşçi sınıfının sol duyusu sınıf kardeşliği üzerine kurulabilir bir olgudur. Kitle tabanımız "milliyetçi muhafazakar" denilerek bugünkü iktidara karşı mücadeleden geri duramaz.

Diğer yandan şu partilerden bağımsızlık sorunu oldukça yanlış anlaşılan bir durumdur. Bunu sınıfın literatürüne sokan her ne kadar TÜRK-İŞ de olsa, bugün burjuva ideolojisinden etkilenmiş unsurlar tarafından sık sık kullanılmaktadır.

"Aslında burada yapılmaya çalışılan şey, sendikal örgütlenmelerin işçi sınıfı partisinden koparılması çabasıdır. Burjuva ideologlar çoğu zaman işçi örgütlerini, sendikaları kendi partilerini desteklemeye çağırır. Sendikaların hiç bir partiyi desteklememesini öğütler. Bunu yaparak işçileri kendi sınıf partilerinden uzaklaştırır. Böylece işçileri, onlar farkında olmadan burjuva partilerin etki alanına hapseder. Bu anlamda burjuvazinin talebi, bir yandan işçi örgütünün apolitizasyonun sağlanarak yansızlaştırma siyaseti, diğeri ise sendikaların, işçi sınıfı partisini desteklememesinin gerçekleştirilmesi çabasıdır. "(İşbaşı Gazetesi. Sendikacılık üzerine)

Bugün geline nokta DİSK'de yaşanan kriz, reform - devrim ayrışması değildir. Taraflardan hiçbirisi sınıf sendikacılığının ana unsuru değildir. Bu anlamda son üç yıldır süren kriz süreci, adeta "kayıkçı kavgasını" andırmaktadır.

Güvencesiz çalışmaya, küçük iş yerlerinde örgütlenmeye, kıdem tazminatının kaldırılmasına, istihdam bürolarına, vb. karşı nasıl tavır alacak, ne tür eylemler örgütlenecek, ne tür direnişler ortaya konacak bunlar Genel Kurul'da konuşulamamıştır. Ayrıca DİSK 'in temel görevlerinden olan toplumsal muhalefet görevlerinin içeriği somutlanmamıştır. İçi boş bir AKP karşıtlığından ötede toplumsal muhalefet güçlerinin ortak bir eylem programı oluşturulamamıştır. Adeta kangrene dönen Bursa'daki metal işçilerinin sorunları ve Renault işçilerinin ek zam taleplerinin gerçekleşmesi için ne tür ortak eylemler yapılacağı verilen önergelere rağmen belli değildir. Bu anlamda Genel Kurul'un, DİSK Yönetim Kurulu seçimleri dışında, bakanın gönderilmesi dışında elle tutulur bir kararı ve kazanımı olamamıştır. Son DİSK Genel Kurulu, burjuvaziden ideolojik, politik ve örgütsel olarak bağımsız bir siyasal önderliğin olmaması sonucu, sıkıntılı bitmiştir. Bugün yakıcı sorun, bu durumun değiştirilmesi sorunudur; işçinin bu işe girişmesidir.

BOP-GOP Eşbaşkanlığından “Değerli Yalnızlığa”

sayfa 1’den devam

Suriye, Rusya Federasyonu’nun hava gücü desteği, füze savunma sistemi koruması altında ve İran İslam Cumhuriyeti’nin de dayanışması ve yardımları ile kendisini toparlayarak, iç savaşta cihatçı/selefi/ Ortodoks sünni muhaliflere ve işgalci örgütlere yönelik karşı saldırıya geçmiştir. Türkiye Cumhuriyeti, Suudi Arabistan ve Katar’ın diplomatik, silah, cephane ve lojistik destek verdiği muhalif ve işgalci gruplara, Türkiye Cumhuriyeti sınırları üzerinden gelen her türlü destek ve yardım kesilme noktasına kadar gelmiştir.

ABD Emperyalizmi ile ittifak halindeki Ortadoğu’daki bölgesel burjuva sünni devletler bloku, Büyük Ortadoğu Projesi (daha sonraları Genişletilmiş Ortadoğu Projesi)’nde, kapitalist Türkiye Cumhuriyeti’nin eşbaşkanlığını kabul etmiş durumda idi. Bu eşbaşkanlıktan aldığı hız ve ABD’nin de teşviğiyle, bölgesel güç olma, model ülke olma rolüne soyunan Türkiye burjuvazisi “Yeni Osmanlıcı” politikayı devreye soktu. Ortadoğu ve Kuzey Afrika’da bulunan ülkelerin büyük bir çoğunluğunun iç işlerine müdahale ederek, hükümetleri belirlemeye, devletleri yönlendirmeye, doğrudan yatırımlarla, meta ve sermaye ihracıyla pazar alanını, hegemonya çapını genişletmeye çalıştı. Türkiye burjuvazisi, Kafkaslarda ve Azerbeycan’da daha önceden yaptığı girişimlerle, bu konularda oldukça deneyim sahibi olmuştı.

Rusya Federasyonu ile yaşanan son uçak krizi sonrasında Başbakan Ahmet Davutoğlu’nun ağzından, Türkiye burjuvazisinin Alt-emperyalist niyetlerinden vaz geçemeyeceği, “Yeni Osmanlıcı” söylem üzerinden şöyle açıklanıyordu: “Suriye konusu, tıpkı Irak, Mısır, Balkanlar, Kırım, Kafkasya gibi, bizim asli meselemizdir. Bizim bu coğrafyaya bakışımız asla diğer ülkeler gibi olamaz. Ortadoğu ve Kuzey Afrika bölgesi başkaları için bataklık olabilir, ama bizim için oralar bin yıllık hatıralarımızın bulunduğu ayrılmaz parçamızdır.” diyerek “yayılmacı, sömürgeci” politikadan asla vazgeçmeyeceklerini ve bu politikada ısrarcı olacaklarını bir kez daha yineliyordu.

“Arap Baharı” dalgasıyla işler yolunda giderken/hegemonyayı genişletme müdahalesinde bir sorun yaşanmıyor, ABD ile “stratejik ortaklık” devam ediyordu. “Arap Baharı”, “Arap Sonbaharı”na dönmeye başladığında ise “stratejik ortaklık”ta, “eş başkanlık”ta çatlaklar oluşmaya başladı. Mısır, Tunus, Libya’daki gelişmeler ve son “Suriye iç savaşı”ndaki “Suriye, İran, Rusya ve Şii blokunun ittifakı, “Türkiye, Suudi Arabistan, Katar, Amerika ve Sünni blokunun ittifakına karşı elde ettiği mevziler ve üstünlüklerle iç savaş kazanmaya yaklaşmaları, ayrıca Rusya Federasyonu’nun atak üstüne atak yaparak Ortadoğu’da hareket alanını genişletmesi, savaşa bizzat müdahil olması savaşı başka bir boyuta taşıdı.

Türkiye burjuvazisi Recep Tayyip

Erdoğan’ın ağzından Beşar Esad’ın çok kısa zamanda devrileceğinden hareketle ABD ittifak blokunda çok aktif bir rol aldı. IŞİD, El Nusra, ÖSO vb. örgütlere sınırından her türlü desteği sundu. İşgalci güçler hem Rusya/Suriye/İran ittifakının karşı saldırılarıyla hem de özerkleşen ezilen ulusların ve toplumsal muhalefet dinamiklerinin karşı saldırılarıyla yenilme aşamasına geldiler. ABD emperyalizmi bölgede inisiyatifli Rusya Federasyonu’a kaptırmanın kaygılarıyla, hegemonyasını daha fazla genişletmemesi için Rusya ile anlaşma yolunu tercih etti. Irak ve Suriye’yi işgal etmesine yardım ettiği IŞİD, El Nusra türünden örgütlere yardım ve lojistiği kesti. Bunlara karşı savaşan PYD, YPG, MDS gibi yapılara destek sunmaya başladı. Rusya Federasyonu da hem Baas rejimine hem de PYD, YPG, MDS gibi yapılara destek sundu ve sunmaya da devam etmektedir. Hem ABD, hem de Rusya, Ortadoğu’nun yeniden şekillenmesinde Kürt Ulusal Dinamiği’nin önemli rol oynayacağını farkındadırlar. Bu durum, ABD ve Türkiye Cumhuriyeti arasında gerilim ve çatlaklara yol açtı. Bu duruma Recep Tayyip Erdoğan sert bir eleştiri ile cevap verdi. Eleştirisinde yakınma, sitem ve istek iç içe geçmiştir: “PKK nasıl terör örgütüyse, PYD ve YPG de terör örgütüdür. Onları savunanlar, terör örgütlerinin avukatı konumundadır... Kalkıyor ABD yetkilisi, bunlar terör örgütü değil diyor. Ey Amerika, bunu kaç kere söyledik, siz bizimle mi berabersiniz, yoksa bu terör örgütü PYD ile mi berabersiniz?”

ABD ve Rusya Federasyonu dışişleri bakanları, Cenevre 3 görüşmeleri sürecine paralel olarak 22 Şubat 2016 tarihinde “Suriye’de ateşkes koşulları” için anlaşmaya vardıklarını açıkladılar ve ateşkesin 27 Şubat 2016 tarihinde uygulanacağını duyurdular. IŞİD ve El Nusra başta olmak üzere bunlarla bağlantılı örgütler ateşkesin kapsamı dışına alınmıştır. Bu durum en çok Riyad Grubu’nu (Suudi Arabistan, Türkiye Cumhuriyeti, Katar) rahatsız etmiştir. Çünkü, Riyad Grubu’nun desteklediği örgütlere saldırılar devam edecektir. Baas rejim güçlerinin, Rusya’nın, PYD, MSD vb. hatta ABD hava güçlerinin yaptığı saldırılarla iyice sıkışan ve mevzilerini kaybeden IŞİD’in merkezini Libya’ya taşıma yönünde çalışmaya yaptığı da burjuva basına bile yansımaktadır. Ateşkes koşullarının içeriğine dikkatli bakıldığında, kimlerin bu ateşkes uymayacağını ya da olası bir ateşkes durumunda, kimlerin en küçük bahane ile ateşkesi ihlal edeceğinin görüleceği bellidir. Riyad Grubu, özellikle Türkiye Cumhuriyeti PYD, YPG’yi ABD’ye, AB’ye müttefiklerine ‘terör örgütü ya da PKK ile bağlantılı örgüt’ olduğunu kabul ettirememiştir. Ankara Kızılay’da askeri servis aracına yapılan saldırıyı PYD üzerine yıkılmaya çalışılarak, PYD, YPG, MDS güçlerinin mevzilerine ve sivil yerleşim birimlerine yönelik günlerce yapılan topçu bombardımanı, her iki karşı blok tarafından

da inandırıcı bulunmamış, ABD, Rusya, AB, BMGK top atışlarının derhal durdurulması çağrısı yapmıştır. Ateşkes uyulmaması durumunda bir yaptırımın olmaması da bu ateşkesin hayata geçmesini zorlaştıracığı bilinen bir gerçektir.

Riyad Grubu’nun desteklediği güçlerin yenileceklerinin belirginleştiği bir durumda, Türkiye Cumhuriyeti ile Riyad Grubu ülkelerinin IŞİD’i ve YPG’yi bahane ederek Kuzey Suriye’yi, Suriye Kürdistanı’nı karadan askeri işgal girişimi, Rusya ve Türkiye Cumhuriyeti’ni doğrudan doğruya bölgesel bir savaşın eşiğine getirebilir. Rusya, Suriye ve İran bu savaşta taraf olacaklarını açıkça belirtmişlerdir. ABD emperyalizmi Rusya’nın bölgede daha fazla kökleşmemesi ve yayılmaması için A Planı’nı terk etmiş, taktik esneklik sergileyerek B Planı’nı devreye sokmuştur. Rusya ile uzlaşarak bölgede gerilemesini durdurma, ABD’nin B Planı’nın ana içeriğini oluşturmaktadır.

Türkiye Cumhuriyeti’nin karadan Rojava kantonlarını işgal girişimi, ancak destekledikleri IŞİD, El Nusra ve bu örgütlerle bağlantılı gruplara yaptıkları destek noktaları tamamen kapanırsa böyle bir kumara/provakasyona yönelebilir. Burada en önemli nokta Halep’in Baas rejimi ve ittifak ettiği güçler tarafından düşürülmesi ve Suriye Kürdistanı özerk kantonlarının birleşmesi önündeki işgalci güç engellerin kaldırılmasının iyice ortaya çıkmasıdır. Rusya ve ittifaklarının yaptığı karşı ataklar bu olasılığı iyice su yüzeyine çıkarmıştır. Stratejik ortağı, Nato ve batılı müttefiklerince değerli yalnızlığa itilen ve yol ayrımına gelmiş bulunan Türkiye burjuvazisinin, burjuva hükümetin ve devletin bölge politikası çökme eşiğine gelmiş dayanmıştır. “Değerli yalnızlık”tan kurtulmak için, sınır dışı (öncelikle Suriye Kürdistanı’nı, ardından Irak Kürdistanı’nı) askeri işgal planını devreye sokan bir Türkiye Cumhuriyeti’nin 3. Emperyalist Paylaşım Savaşı’na neden olabileceği ortaya çıkmış bulunmaktadır. Hitlere özenenlerin sonu, Hitler’in akıbetinden farklı olacağı sanılmasın. A. Hitler “Yahudi, işçi ve komünizm” düşmanlığı üzerinden kendi sonunu hazırlamıştır. R.T.Erdoğan “Kürt, işçi, Alevi ve komünizm” düşmanlığı üzerinden kendi sonunu hazırlamaktadır. Bu sonu hızlandırmak, “Komünistlerin, önderliğinde işçi sınıfı ve tüm ezilenlerin emekçilerin ittifakının hayata geçirilmesine bağlıdır.

Kürdistan Ulusal Kurtuluş Hareketi’nin siyasi/askeri yetkililerinin tüm Kürdistanlılara “final için” hazırlanmalarına yönelik yaptıkları çağrılar, ayrıca faşizme karşı olan tüm güçleri “demokratik bir cephe”de birlikte mücadele etme önerileri, Komünist ve sosyalist hareketler tarafından dikkate alınmalı, Bu hareketler, yaşadıkları sorunları aşarak kendi içsel/örgütsel birliklerini sağlamalı, gerçek bir devrimci cephenin donanımlı, hazırlıklı öznel güçleri birlikte yaratmalıdır.

sayfa 1’den devam

Türk burjuvazisi bu alanda, emperyalist hevesler ve soykırım politikalarıyla maceradan maceraya koşuyor.

Türkiye’de yaşananlar cinnet halinin Sadece insanlara özgü bir olgu olmadığını devletlerin de cinnet haline yakanabildiklerini ortaya koyuyor. Devlet Kürdistan’da burjuva egemenlik ve ideolojisinin amentüsü olan kavramları, (insan hakları, demokrasi vb.)elinin tersiyle iterek, çıplak devlet terörüne dayalı, kural tanımayan bir savaş yürütüyor. Güvenlik gücü adı altında katil sürüleri, hastalıklı tipler Kürt halkının üzerine sürülüyor. İmhaya odaklanmış bu katil sürüleri ölüleri bile öldürüyor. Artık öyle bir cinnet hali ki ölülerden de korkuyorlar.

Türkiye’nin “batısında” da durum farklı değil. En küçük hak arama eylemi polis copu, plastik mermi biber gazı ile karşılık buluyor. Küçük bir protestoyu, gösteriyi, direnişi, grevi ezmek için protestocuların on katı bazen yüz katı polis ve özel güvenlik ekipleri sokaklarda terör estiriyor. Sendikalaşmak ve hak aramak için mücadele eden işçiler, imhaya karşı çıkan aydınlar, baskı ve zulme karşı özgürlük için mücadele eden gençler, kadınlar, inançlarını özgürce yaşamak isteyen inanç çevreleri, yaşam alanlarını savunan yoksun köylüler devletin teröründen nasbini alıyor.

Şüphesiz Kürdistan’da yaşananlarla “batıda” olanlar aynı şey değil, ancak Rojava’da, Cizre’de olan ile Artvin’de olan birbirinden kopuk değil, farklılıklarına rağmen üçü de devletin savaş ve iç savaş politikasının dışı vurumudur.

Ama bütün bunlar dipten gelen dalgayı durduramıyor. Kapitalizm rutin işleyişiyle her gün her saat binlerce işçi emekçi ve yoksulu mücadeleye itiyor. Bir yerde gerileyen mücadeleler başka bir yerde boy veriyor. En kahraman evlatlarını kaybeden Kürt halkı özgürlük ateşini kanıyla harlıyor. Sınırlı, cılız ve kararsız da olsa İşçilerin, emekçilerin, yoksulların tepkileri yok edilemiyor. Bu kesimlerde AKP karşıtlığı içten içe gelişerek büyüyor. Belirli bir ölçüde düzen karşıtlığını da içeren bu karşıtlık, ciddi bir yıkıcı potansiyeli barındırıyor.

Bütün bu baskı ve saldırının altında yeni bir isyan mayalanıyor. Bunu görüyoruz, ama görmek yetmiyor, bu dalgayı yakalamak, biriken potansiyeli açığa çıkarmak, büyütme ve zafere taşımak için devrimci hazırlığı büyütme gerekiyor.

“Teorik olarak devrim büyüleyicidir, pratik olarak ise acıdır, fedakarlıktır, kararlılıktır ve kahramanlıktır.” Ama her şeyden önce yenilinen yere tekrar girme cesareti ve orada devrimi yeniden hazırlama kararlılığı ve sabırdır. Şimdi küçük büyük demeden bu hazırlığa girişmenin zamanıdır. Çünkü tohum yeniden toprağa düşmüştür.

8 Mart'a Giderken Kadın Cinayetleri

Firdes Can

Türkiye’de 2015 yılında net olmayan verilere göre 413 kadın cinayete kurban gitti. Net olmayan diyoruz çünkü basına yansıyan vakalar dışında konuyla ilgili kapsamlı bir resmi veriye ulaşmak zor. Peki bu rakam sadece bir istatistik mi? Hayır, Türkiye’de kadın olmanın ne demek olduğunu gösteren önemli bir resim.

Öldürülmeyen kadınların da çok şanslı olduğu söylenemez. Kadınların birçoğu gündelik hayatında taciz, tecavüz ve şiddetle karşı karşıya kalıyor.

Erkek Vuruyor, Devlet Koruyor!

Türkiye’nin her yerinden ve her kesiminden kadın, çalışmak, eğitim almak, mutlu değilse boşanmak ya da ayrılmak, istemediği bir şeye zorlanmamak, kendi hayatı hakkında karar verebilmek istiyor. Buna mikro iktidar alanını kaybetmek olarak bakan erkek şiddetle karşılık veriyor.

Artan muhafazakarlaşma, sürekli kadının toplumdaki yerini tekrar tekrar hatırlatan, devlet erkanından, diyanetine, tv’deki imamından, şarkıcısına ataerkil sistem yeniden destekleniyor. Ceza yasalarında ‘tahrik’ ya da iyi hal indirimleri erkekleri daha da cesaretlendiriyor.

Eşitliği fitrata ters gören, kadını ötekileştiren ataerkil zihniyet ve cinsiyetçi yaklaşımlar kadına şiddeti besliyor. Kadınlar boşanmak istedikleri için, erkeklerin baskılarına ve şiddetine direndikleri için öldürülüyorlar.

Artık tahammülümüz kalmadı. Her kadın cinayetin ardından, bu son olsun derken, kadınlar öldürülmeye devam ediyor. Devlet kadınları değil, şiddet

detin faillerini koruyor.

Her gün her saat bir kadın taciz, tecavüz ve şiddete maruz kalıyor. En son medyaya yansıyan ve bir arkadaşının ifşası ile ortaya çıkan öğretmeninin tecavüzü sonucu intihar eden Cansel gibi yaşadıklarını anlatamayan, anlatsa da aynı erkek-egemen sistemin uzantısı olan anlayışlar tarafından ya baskılanan ya da suçlanan bu yüzden susan yada dayanamayıp canına kıyan nice kadın var.

Devlet şiddeti: Erkek şiddeti

Erkeğin tahakküm yöntemleri ile devletin tahakküm yöntemleri tesadüfi olmayacak şekilde benzerdir. Devlet otoritesine başkaldırdığınızda, varlığını korumaya çalıştığınızda nasıllı devletin şiddet yüzü ile karşılaşıyorsak, erkek otoritesinin yerine biz varız, irademiz var diyen kadınlar da aynı şiddetle karşılaşıyorlar. Devletin şiddeti Ekin Van gibi devlet aklının kadın bedeni üzerinden geliştirdiği tecavüz kültürü, erkekleşmiş olan savaş ve işgal zihniyetinin çirkin yüzünü bir kez daha göstermiştir. Zorba ve sömürgeci erkek aklı savaş dönemlerinde ilk kadını ve kadın bedenini hedeflemektedir. Adeta kadın bedeni üzerinde toplumu aşağılama, sindirme, geri çekme, özgürlük mücadelesinden alıkoyma yöntemlerine girilmiştir.

Kadın bedenine yapılan her saldırı esasta kadının özgürlük tutkusuna yapılmış bir saldırdır. Kadın bedenine yapılan her saldırı kadınların mücadele iradesine yapılmış bir saldırdır.

Kadınlar, her türlü tahakküme karşı başkaldırıyor. Bu başkaldırıdan memnun olmayan, korkan erkek-egemen sistemse her alanda bu başkaldırıyı şiddet, aşağılama, katliam ile bastırmaya çalışıyor.

det, aşağılama, katliam ile bastırmaya çalışıyor.

Özgürlük uğruna savaşıyan kadınlar toplumun geleneksel olarak onların kimliklerine, cinselliklerine, bedenlerine yüklenen namus anlayışını, geleneksel algıları yerle bir ediyorlar.

Hem kadın cinayetleriyle hem devlet şiddetiyle hem de toplumsal olarak yükseltilmeye çalışılan linç kültürüyle mücadele etmek hiç kolay değil, ancak bu zorlu tarihsel mücadelede kadınlar olarak tüm alanlarda daha fazla kenetlenerek direnişi yükselmekten başka kurtuluşumuzda yok.

Emperyalist-Kapitalist Kıskaçta “Göçmen” İşçiler

Ferda Kar

Emperyalizmin Ortadoğu’da yürüttüğü savaş sürecinde, birçok insan yaşadığı topraklardan, ülkelerinden, yaşamlarını korumak adına başka ülkelere göç etmek zorunda kaldılar. Suriye’ye yönelik yürütülen emperyalist politikalar sonucu, 4.7 milyon Suriyeli zorunlu göçe tabii durumda.

Şu anda Suriyeli göçmenlerin 2.620.553’ü Türkiye’de yaşamakta, emperyalist savaşlar sonunda sermaye, kendine yeni kazanç alanları açarken, bir taraftan da düşük maliyetle üretici güçlere sahip olma olanaklarını artırıyor. Türkiye, Avrupa Birliği’nden göçmenlere karşılık aldığı 3 milyar Euro’nun yanında, Türkiye nüfusunun %3’ünü aşan göçmenler sayesinde, tüketim harcamalarıyla büyüme hedeflerine olumlu etki yaratma hesabında. Göçmenlerin işgücünden de faydalanmayı hesap eden sermayenin devleti, gecikmeden çıkardığı ve göçmenlere “çalışma hakkı” veren yasayı yürürlüğe soktu.

Göçmen işçiler sayesinde, ucuz iş-

gücü pazarını daha da genişleten sermaye, göçmenlerin işgücü pazarına girmesiyle, yedek sanayi ordusu ve işsizliği de aynı oranda artırmış oldu. Suriye savaşının başlangıcından bugüne kadar, bir taraftan “insani tavrını” göçmenlere kapılarını açarak göstermeye çalışan AKP Hükümeti, dünyaya “hümanizm” dersleri verirken, diğer taraftan göçmenler için uluslararası kurumlardan aldığı yardımları, örtülü harcamalarında kullanarak, göçmenleri kötü yaşam koşullarına mahkum ediyor.

Depremler sonrasında toplanan paraları, depremzedeler yerine kendi çıkarları doğrultusunda harcamak, emekliden, işçiden yapılan kesintilerin oluşturduğu fonları, işçi ve emekçiler yerine kendi yatırımları doğrultusunda harcamak, bu devletin fitratında var.

Aileleriyle birlikte olumsuz koşullarda yaşayan göçmenler, emek pazarında da güvencesiz çalışma koşulları altında çalışmaya zorlanıyor. İşçi Sağlığı ve İş Güvenliği Meclisi raporuna göre, son üç yılda 144 göçmen işçi, iş cinayetlerinde yaşamını kaybetti.

Ölenlerin 17’sinin çocuk yaşta olduğu raporda yer alıyor. Rapor, göçmen işçilerin çalıştığı tarım ve inşaat sektöründe de en fazla iş cinayetinin meydana geldiğini belirtiyor. Meclis raporunda, göçmen çocukların ağır işlerde 10-12 saat çalıştırıldığı, bu sebeple çocuk işçi ölümlerinin yüksek olduğu, göçmen kadın işçilerin de olumsuz iş koşullarına, taciz ve tecavüze maruz kaldıkları ifade ediliyor.

Burjuvazi, göçmen işler üzerinden ekstra ekonomik kazanımlar elde eder-

ken, bu durumu ideolojik olarak da kullanacaktır. Bu güne kadar, işçi sınıfı içinde yapmaya çalıştığı Alevi işçi, Türk işçi ayrımını, şimdi Suriyeli işçi olarak yapıp, sınıfın birliğini bozmaya çalışacaktır. Sınıf birliğini bozacak olan; işsizlik, güvencesizlik, etnik-dinsel farklılıklar değil, kapitalizmin yarattığı koşullardır. Burjuvazinin sınıf birliğini bozmak adına yapmaya çalıştığı hamleleri boşa çıkartıp, sermayeye karşı savaşımı güçlendirmeliyiz.

Çaldağı Burjuva Hükümetinin Ekolojik Alandaki Çıkmazıdır

Muzaffer Ovalı

Kolay değil, on yıl kıyasıya mücadele veriliyor. Bir yandan yığınlar mücadelenin içinde eğitiliyor, yığınsallaşıyor, diğer yandan da komünistler yığınlardan kopmadan siyasal olarak ustalaşıyor. Kıyasıya bir mücadele bu. Bugüne kadar bu kavgayı yığınlar ve komünistler kazandı, zaferi de yığınlar ve onlara önderlik yapan komünistler kazanacak.

Son zamanlarda kavganın önünde yılmadan yıllardan beri mücadele eden Hayri Bökü yoldaşımıza üç yıl önce Gördeste’ ki nikel mücadelesini desteklemek için yapmış olduğu bir konuşmasından dolayı tam da mücadelenin kızıştığı bir süreçte halkı kıskırtmaktan dolayı 1 ile 3 yıl istemiyle dava açılıyor.

İşin özü burjuvazinin yıllardan beri uyguladığı kavgayı öndersiz bırakmak, yığınlarda da korku yaratmak, mücadeleyi etkisiz hale getirmek. Söz ve Eylem olarak Hayri Bökü yoldaşımızın sonuna kadar yanında olacağımız gibi, bugüne kadar nasıl ki bir çok engeli aştıysak bu engelleri de aşarak başarıya doğru emin adımlarla ilerleyeceğiz. Milyonların yaşamını tehdit eden, yaşamı havasıyla suyuyla, toprağıyla geriye dönüşsüz bir hale getirecek olan sülfürik asit (270 milyon ton) ağır metallerle kirlilecek

olan Çaldağı’ndaki nikel madeni kapatılıncaya kadar mücadeleye bıkmadan devam edeceğiz.

Burjuvaziye karşı mücadelede, strateji ve ona uygun taktikler mücadelenin özüdür. Uсталıkla önceden görülerek tedbirlerin alınması durumunda, hata yapılmazsa, başarı da kaçınılmaz olur.

Lenin önderliğindeki Bolşevik partisi doğru strateji ve buna uygun taktikler ustası bir partiydi. Başarıda, öngörü zaman geçirmeden uygulanan taktikler Bolşevik partiye yol aldırdı. Yüksek bir zirveye tırmanan dağcının çivisi gibidir taktikler; çiviye daha sağlam çakmak gerekir. Sağlam çakarsan yükseğe tırmanmaya devam edersin, sağlam çakmazsan yere çakılırsın.

Çaldağı mücadelesinde zorlu, sıkıntılı bir sürece girdi burjuvazi. Elindeki zayıf kağıtla pokerdeki gibi blöf yaptı. Birinci ÇED’i onun için kendisi rafa kaldırdı. 2. ÇED sürecini başlattı. Çünkü 1. ÇED’de ne kadar iyileştirme yaptıysa da, doğacak tehlikeleri çok iyi biliyordu. Ayrıca 1. ÇED’le ilgili yargı süreci de Danıştay da şahit olmak üzere lehindeydi. Bunun öncelikli sebebi TURÇEP’i (Turgutlu Çevre Platformu) dağıtamamalarıydı . Turçep’i dağıtmaları için öncelikli görevleri komünistleri (Söz ve Eylemciler) Turçep’ten

soyutlamaları gerekliydi; onu çeşitli oyunlar tezgahlamalarına karşı bir türlü başaramadılar. Burjuvazinin telaşı siyasi polisin hareketinde de gözleniyor. Turçep’de belli kanallara ulaşıp ‘Turçep bildiğiniz gibi bir platform değil, araştırmadan arkadaşlar size bu konuda daha geniş bilgi verecekler’ diyerek komünistlerin Turçep bileşenleriyle olan bağlarını koparmaya çalışıyorlar. Turçep’te bileşenler çok samimi bir şekilde, “komünistler olmasaydı bu mücadeleyi buralara getiremezdik” diyorlar. “Komünistler olarak biz de, sizlerin desteği ve samimiyeti açıklığı olmasaydı, bu mücadeleyi yürütecek gücü bulamazdık” diyerek, her zaman samimi bir tutum aldık.

Burjuvazi ve siyasi polisi rahatsız eden Turçep’i komünistlerden bir türlü temizleyememiş olmalarıdır.

Burjuvazi, mücadeleyi sert ve katı yöntemlerle sürdürmeyeceğini anlayınca revize ettiği 1. ÇED’i iptal edip yeni bir sürece başladı. Büyük tepki çeken açık liç yöntemiyle nikel çıkarma yöntemini terk ederek tank liçi yöntemiyle nikel çıkarmak üzere 2. ÇED sürecini başlattı. Yine büyük tepki çeken devasa kükürt fabrikasını askıya alıp, beş yıl boyunca sülfürik asit’i taşıma ile getirmeyi kabul etti. Amaçları kısmi iyileş-

tirmelerle Turçep’i bölmek, yığınlarla bağları zayıflatmak öncelikli görevleri komünistleri (Söz ve Eylem) kitleden soyutlamaktı. Turçep gelişen süreci çok iyi değerlendirdi. Başarısının altında yatan sabırlı ikinci akıl olarak çok iyi değerlendirdi. 2.ÇED sürecini, halkın katılımı sürecini birliktiş heyeti ve raporlarının değerlendirildiği ilk toplantıyı iki bilim insanı bir hukukçuyla birlikte Turgutlu belediyesi encümen salonunda yaklaşık yüz kişiyle 29 Ocak günü gerçekleştirdi.

Süreç bilim insanları tarafından tek tek anlatıldı. Bilim insanları da yorulmadan yaklaşık 10 yıldan beri mücadele edenlere saygı duyduklarını belirterek, “biz de siz yılmadığınız müddetçe devamlı olarak yanınızda olacağız” dediler. 2.ÇED sürecinin Manisa bölge İdare Mahkemesinde ilk duruşması 10 şubat günü yapıldı. Buraya da iyi bir çalışmayla başta köylüler olmak üzere insanları taşıdık.. Sermayenin burjuva hükümeti olan AKP’in tüm oyunlarını boşa çıkardık, boşa çıkaracağız. Burjuvazinin ve onun savaş hükümeti olan AKP’ni ekolojik alanda Suriye bataklığı olan Çaldağı’nda komünistler (Söz ve Eylem) ve yığınların gücüyle bataklıkta boğmak görevimizdir.Yeni ÇED sürecinde kazanan biz olacağız.

Çaldağı İkinci CED Duruşması Yapıldı

Turgutlu yakınlarındaki Çaldağı’nda sülfirik asitle yapılmak istenen nikel madenciliğine verilen ÇED olumlu belgesine karşı açılan davanın son duruşmasında madenciliğin yapılması durumunda bölgenin nasıl bir tehditle karşı karşıya olduğuna vurgu yapıldı.

Manisa Bölge İdare Mahkemesi’nde gerçekleştirilen duruşmaya Turgutlu, Manisa, İzmir, Foça, Salihli gibi yerlerden yurttaşlar ve yaşam savunucuları katıldı. Aralarında TMMOB’a bağlı çeşitli odalar, EGEÇEP, TURÇEP, gibi kurumların bulunduğu davacıların avukatları madende yapılan birliktiş incelemesi sonrası verilen rapordaki bazı noktalara dikkat çektiler. Birliktiş raporunda madende kullanılacak sülfürik asitin imal edileceği asit fabrikası ile ilgili ÇED raporunda yeterli bilginin olmadığına yapılan vurgunun önemine dikkat çeken hukukçular, tek başına bunun bile ÇED raporunun iptali için yeterli bir neden olacağını dile getirdiler. Madenin ÇED Raporunu aldıktan sonra işletmede kullanılacak yöntemi değiştirdiğine dikkat çeken hukukçular, madende kullanılacak su konusunun bile henüz netliğe kavuşmadığını söylediler. Türkiye yüzölçümünün %8’i kadar kalan 1. sınıf tarım arazilerinden birisi olan Gediz Ovasında yapılacak bu madenciliğin yöre tarımını bitireceği

uyarılarını dile getiren hukukçular, madenin getirisinin götürüsü yanında bir hiç olacağını söylediler.

Duruşmada da TMMOB’a bağlı odalar adına söz alan TMMOB Yönetim Kurulu üyesi Cemalettin Küçük, madenle ilgili olumlu görüş bildiren birliktişlerden Prof. Dr. Erol Kaya’nın ünvanını ilk kez gördüğünü belirterek, “Bizim 24 odamıza kayıtlı 93 disiplin var. Erol Kaya’nın karşısında yazan ‘Maden ve Çevre Kirliliği Kontrolü Mühendisliği’ gibi bir ünvan şimdiye kadar görmedim. Birliktişlere 17 soru sormuştuk keşif öncesi. Bu 17 konudan 10’unda madenle ilgili olumsuz görüş bildirmişler. Tek birinde bile olumsuz görüş bildirmeleri madene verilen izinlerin iptalini gerektirir” dedi. EGEÇEP avukatı Arif Ali Cangı’da birliktişlerden Erol Kaya’nın madenin daha önceki sahibi Bosphorus şirketine danışmanlık yaptığının ortaya çıktığını belirterek, güvensizliklerini dile getirdi.

EGEÇEP avukatlarından Berrin Esin Kaya’da birliktişler içinde madene karşı olumsuz görüş yazan bilim insanının uzmanlık alanının çevre olduğunu ve bu alana göre görüş bildirdiğini belirterek bu durumun göz önünde bulundurulmasını istedi.

Şirket avukatının yanı sıra Çevre ve Şehircilik Bakanlığı avukatı ve uzmanı-

nın da madenci şirket yanında yer aldığı duruşmada Bakanlık avukatı madenin etkilerinin ÇED raporunda yeterince değerlendirildiğini, asit tesisi ile ilgili yeni bir ÇED yapmanın mevzuata aykırı olduğunu söyledi. Duruşmada söz verilen madenin Genel Müdürü Köksal İbrahimoglu’nun önceki proje alanında iki SİT alanının olması nedeniyle yığın liçinden tank liçine geçtikleri, bunun da maliyeti arttırdığı ama aynı zamanda çevresel etkilere de daha çok önem verildiği sözleri, davacı avukatlar tarafından bir itiraf olarak değerlendirildi.

Maden alanındaki 2 sit alanının ÇED raporu sürecinde belirtilmemesinin hazırlanan ÇED raporunun niteliğini gösterdiğini belirten avukatlar, mahkeme

heyetine seslenerek; “Şirket doğal olarak madenciliğin ekonomik boyutuyla ilgili. birliktişler de mühendisçe bakarak önlem alınırsa bu maden çıkarılabilir demişler. Oysa biz ekolojik boyutunu ve Anayasa’nın, yasaların doğayı korumakla ilgili kısımlarını göz önünde bulundurmalıyız. Çaldağındaki bu madencilik yapılırsa yöre tarımı bitecek, çocuklarımızın geleceği, sularımız kirlenecek” diye konuştular. Duruşmada söz alan CHP eski Manisa Milletvekili Hasan Ören’de daha önce iki Çevre Bakanı’nın bu madene izin veren belgelere imza atmadığını, bu nedenle de bakanlıktan alındıklarını söyledi. Mahkeme önümüzdeki günlerde kararını bildirmek üzere duruşmayı bitirdi.

Birleşik Sınıf Cephesi Çağrısı

İşçi sınıfı ve emekçiler çok yoğun saldırı altındadırlar. Hem iş yerlerinde hem yaşam alanlarında burjuvazinin egemenliği ve sömürüsü ile ezilmektedirler.. Burjuvazi sağlı sollu partileriyle, güdümündeki sarı/gangster sendikalarıyla, dernekleriyle, sivil toplum kuruluşlarıyla, medyasıyla, okullarıyla, camileriyle, kışlalarıyla, sınıfın sınıf bilincini edinmemesi için canhıraş çalışmaktadır.

İşçiler, işyerlerinde yaşadıkları sorunları bireysel, ilişkiler içerisinde çözmeye çalışmakta, iş güvenliğinden yoksun kölece çalışma koşulları içerisinde, iş kazası adı altında, meslek hastalıkları adı altında göz göre göre katledilmektedirler. Hayatta kalmayı başarabilenlerin büyük bir çoğunluğu ise asgari ücretle karın tokluğuna çalıştırılarak, iliğine kadar sömürülmekte, açlıkla mücadele etmektedirler.

İşçi sınıfı ve emekçiler burjuvazinin bu sınıfsal saldırıları karşısında örgütlü, bilinçli bir karşı koyuş içinde değildir. Savunma ve direnişi de yerel düzeyde kalmaktadır. Direnen unsurlar işten atılmakta, adeta işsizliğe ve açlığa mahkum edilmektedir.

2016 yılı e-devlet verilerine göre 12.600.000 (on iki milyon altı yüz bin) sigortalı, kayıtlı işçinin 1.500.000 (bir milyon beş yüz bin/çalışan işçilerin %11'den biraz fazlası)'i çeşitli sendika konfederasyonlarına üyedir. Kayıt

dışı, sigortasız, kaçak çalışan, göçmen işçiler, kamu/devlet hizmet sektöründe çalışan işçiler, emekçiler bu verilerin dışındadır. Bunlarda sınıfın içerisine eklendiğinde işçi sınıfının çok az bir kesiminin örgütlü/sendikalı olduğu söylenebilir. Hatta deyim yerindeyse örgütsüzdür denilebilir. Ayrıca işçilerin örgütlü bulundukları sendikaların da sınıfın ekonomik, mesleki, toplumsal, ideolojik, siyasal çıkarları için ne derecede mücadele ettikleri, nitelikleri oldukça tartışmalı bir durum oluşturmaktadır.

Burjuvazi ve devleti işçileri, emekçilerin örgütlenmelerinin engellenmesi için bin bir engel çıkarmaktan geri durmamaktadır. Aynı işyerini farklı işkollarına bölerek, taşeron birimlere ayırarak, üretim birimlerini parçalara ayırarak, işçilerin ortak hareket etmesini, örgütlü hareket etmesini engellemektedir.

Burjuvazinin hükümeti ve devleti-son dönemde işçi sınıfına ve emekçilere yeni saldırı paketleri hazırlayarak saldırıya geçmiştir. Burjuvazinin topyekün saldırısına karşı işçi sınıfı ve emekçiler ortak bir cephede birlikte karşı koyamazlar ise saldırıları durdurmaları mümkün değildir. Bilinen bir gerçektir; saldırılara karşı koyup saldırıları geri püskürtemeyenler, yeni saldırılara da açık hale gelirler.

İşçi hareketinin, işçilerin, emekçi-

lerin yaşadıkları sorunların ne olduğu iyice belirlenmezse, sorunlara çözümler üretilmesi de oldukça zordur. Burjuvazinin hükümeti ve devleti sadece işçi sınıfına ve emekçilere saldırmamakta, Kürdistan'da ve Ortadoğu'da fiilen sömürge ve paylaşım savaşı içerisinde de yer almaktadır. Savaşın yıkım faturasını da işçilere ve emekçilere yüklemek için "Teröre karşı milli cephe" altında "burjuva savaş cephesi" oluşturmakta, işçi ve emekçileri de bu cepheye davet etmektedir.

Önümüzdeki süreç sınıf mücadelesinin ve sömürge/paylaşım savaşının keskinleşeceği ve derinleşeceği dönemdir. İşçiler ve emekçiler kazanabilmek için bu yeni döneme hazırlıklı girmek zorundadırlar. Zorunluluğun gereğini

yerine getiremeyenler, kazanamazlar.

İşçi hareketinin, işçilerin, emekçilerin yaşadıkları ortak sorunları belirleyip, bu sorunları çözebilmek için; işçilere, emekçilere yapılan saldırılara dur diyebilmek için; işçilerin ve emekçilerin kolektif aklını, kolektif bilincini, kolektif eylemini ortaya çıkarabilmek için; Kürdistan'da ve Ortadoğu'da sömürge ve paylaşım savaşına dur diyebilmek için, burjuvazinin "milli cephesi"ne karşı işçilerin ve emekçilerin "birleşik sınıf cephesi"ni oluşturabilmek için;

Sınıf mücadelesinden yana Disk, Türk-İş, Kesk üyesi ve bağımsız sendikaları işçi/dayanışma derneklerini, ortak kurultay yapmaya çağırıyoruz.

İşbaşı Gazetesi

Kroman Çelik

Türkiye'de bulunan tüm fabrikalarda ve işyerlerinde olduğu gibi Kroman Çelik Fabrikası'nda da işçiler asgari ücrete yapılan %30 zammın kendi ücretlerine yansıtılmasını istiyor.

Gebze Organize'de bulunan Kroman Çelik işçileri, ek zam taleplerinin kabul edilmesi için, eylemler, yürüyüşler ortaya koyarak durumu protesto ediyorlar.

Talepleri kabul edilene kadar eylemlerine devam edeceklerini söyleyen işyeri temsilcisi Engin Kulu, basına verdiği röportajında : "Biz de fabrika komitemizle toplantı yaptık. Mağduriyetimizin giderilmesi için ek zam talebimizi dile getirdik.

Olumsuz yanıt alınca eyleme başladık. Burada bir kaç fabrikayla birlikte, cesaretle adım attık ama bu mücadeleyi tüm işyerlerinde yaygınlaştırabilmeliyiz dedi.

Naksan

Gaziantep'te bulunan Naksan Fabrikası'nda çalışan işçiler, bu ana fabrikaya bağlı alt üretim hattını oluşturan Nakpilsa işçileriyle birlikte, ek zam talepleri için başlattıkları eylemleri kazanımla sonuçlandı. Ek zam talebiyle iş bırakan işçiler, talepleri kabul edilene kadar iki fabrika olarak eylemlerini kararlılıkla sürdürdü.

Ek zam taleplerinin yanında iş yerinde ambulans bulundurulmasını da talep eden işçiler, oluşan kazalar sonunda normal araçlarla hastaneye gitmek istemediklerini belirttiler. 1400 TL maaşla çalışan işçiler, asgari geçim indirimini hariç net 1.650 TL maaş talebi ile başlattıkları eylem, maaşlarına yapılan 200 TL'lik zam ile sona erdi.

Cerrattepe Geçilmez!

Artvin Kafkasör yaylası Cerattepe mevkiinde Cengiz Holdingin,ma-dencilik faaliyetlerine halkın karşı çıkmasıyla gündeme gelen eylemler sonucunda çalışmalara ara verilmiş,Yeşil Artvin Derneği öncülüğünde açılan dava henüz sonuçlanmamıştı. Bu durum karşısında elini çabuk tutmak isteyen Cengiz Holding yöneticileri, devleti arkalarına alarak olayı oldu bittiye getirmek için iş makineleriyle maden sahasına gitmek üzere yola çıktı. Patronlar zırlı araçları, iş makineleri ve konteynırlarıyla yola koyulurken, yanlarına ise Artvin, Rize, Trabzon, Giresun, Gümüşhane ve Erzurum'dan çevik kuvvet ve jandarma birlikleri aldılar. Bu görüntü sanki bir ülkeyi başka bir ülke kuvvetleri işgal etmeye gidiyor görüntüsüydü adeta.. Çünkü güvenlik güçleri eşliğinde zırlı araçlar, Tomalar, çekiciler ve silahlar mevcuttu. Oysa direnecek olanlar sivil halk ve silahsız insanlardı.

Devletin himayesinde kendilerine karşı çıkarma yapmaya gelenleri öğrenen Artvin halkı, binlerce araçtan oluşan bir konvoyla Cerrattepe yolunu kapattılar. Direnişi örgütleyenler,Yeşil Artvin Derneği ve ildeki tüm insanlardı. Ayrıca eyleme bölge vekilleri de gelmişti. Halk, mahkeme sonuçları gelmeden olayları oldu biteye getirilmeye çalışılmasına isyan ediyordu.

Bu madenin doğa harikası olan bu yöreyi yaşanılmaz hale getireceğini öğrenmişti insanlar.

Sonunda şirket yetkileriyle devlet bu hukuksuzlukları ve yaşam alanına müdahaleyi meşrulaştırmak için zora baş vuruyordu..Tıpkı diğerlerinde olduğu gibi. önce anonslarla yolun açılmasını istediler. Direnişçiler geri adım atmayınca saldırıya geçtiler. Direnişle karşılaşınca, daha sertleşerek müdahaleye başladılar. Yolu kapatan araçların kaldırılmasını isteyen güvenlik güçlerine sloganlarla karşılık verildi. Öyle ki yolu kapatmaya şehirler arası yolcu taşıyan otobüsler bile gelmişti.

Sonunda tüm Artvin Kürdistan'daki saldırıları aratmayan görüntülere büründü. Gaz bombaları atılıyor, halka saldırılıyor, gözaltılar yapılıyor, insanlar yaka paça sürükleniyor, tüm Artvin ablukaya alınıyordu. Neden..? Bir tek kişinin çıkarları korunsun diye..Bu direnişin ve saldırıların duyulmasıyla bölge illerinden destek eylemleri yapılmaya başlandı. Vekiller yetkililere ulaşmaya çalıştı ama aynı Kürt illerinde olduğu gibi yetkili bulmak zor-du, bulsanız da emir almaya yetkiliydiler ancak. Güvenlik güçleri hiçbir kural yasa tanımıyor, tıpkı Kürt illerinde olduğu gibi “emir böyle” demekle yetiniyordu.

Şimdi Artvin'de mücadele alanına dönüştü. İlin nüfusuna yakın sayıda miting ve protesto yürüyüşleri yapılıyor. Yeşil Artvin Derneği Başkanı Nur Neşe Karahan: Baskılar, gözaltılar, saldırılar bizi yıldırılmaz.. Çünkü biz yaşamı savunuyoruz diyor. Gece gündüz o küçücük şirin il, “Bu Daha Başlangıç Mücadeleye Devam, Her Yer Artvin Her Yer Direniş, Katil Şirket Artvin'i Terk Et” sloganlarıyla yankılanıyor.

İşte kapitalist kalkınma böyle bir şey.. Havayı suyu, yeşili ağacı paraya çevirmek

için her türlü rezaleti yapmaya hazır bu cani sürüleri.. Her şeyi paraya çevirmek için savaşlar çıkarıp, cinayetler işliyor bunlar. Havayı, suyu, yeşili mi düşünür bu katiller? Yeter ki sonlarını hazırlayacak olan bu paraya ulaşabilsinler. Onun için her türlü kötülüğü yaparlar, yapıyorlar. Yeter ki Cengiz Holdingler kazansın. Yeter ki kârdan dört köşe olup zevklenirken veya kârına çomak sokulunca hiddetlenirken bu halka küfür eden Mehmet Cengiz'ler yaşasın.. Uğruna dereler kurumuş, hava kirlenmiş, milyonlarca ağaç yok olmuş ne gam..

Renault

Metal işçileri eylemlerinde, önemli bir yer tutan Renault işçileri, asgari ücret farklarının ödenmesi eylemlerine de öncülük ediyor. 6 bine yakın işçinin çalıştığı Bursa Renault Fabrikası'nda yaklaşık iki aydır süren eylemlerde, üretimin aksadığı söyleniyor.

Asgari ücrete yapılan zamlarla birlikte, yeni işçilerle eski işçiler, ücretlerinin eşitlenmesi talebiyle mesaiye kalmayarak, üretimi yavaşlatıyorlar. Fabrika içinde yürüyüşlerle, yemekhane eylemleriyle taleplerini yükseltiyorlar. Sermayenin kıdem tazminatını yok etmeye yönelik çabaları ve şubat sonunda ele geçecek olan bordrolarla birlikte, sınıf hareketliliğinin de artacağı görülüyor.

Haribo

İstanbul'da bulunan Haribo Gıda Fabrikası'nda işçiler, ek zam taleplerini dile getirdikten sonra patron iki işçiyi işten attı. İşyeri sözcüsü, iki arkadaşlarının işten atılmaları üzerine işçiler fabrika önünde eyleme geçti. 300 işçinin çalıştığı fabrikada işçiler, patrondan maaşlarına %30 zam istediklerini ancak patronun %14'te direndiğini belirttiler.

Asgari ücrete yapılan %30 zam oranının tüm işçilere yansıtılmasını istiyoruz diyen işçiler, talepleri kabul edilene kadar fabrika önündeki eylemlerini sürdüreceklerini ifade ettiler

Turnasuyu'nda Taşocağı Direnişi

Ordu Turnasuyu köyünde işletilmek istenen taş ocağı projesine direnen köylülerin direnişleri mahkeme onayıyla kazanımla sonuçlandı.

Dereler ve tarım alanlarıyla iç içe olması gerekçe gösterilen davayı, bilirkişi raporu doğrultusunda hakim köylünün lehine kararla sonuçlandırdı. Böylece insan sağlığı ve doğayı tehdit eden bir proje daha köy halkının uzun soluklu direnişi sonunda mahkemece engellenmiş oldu.

Bakalım hukuk tanımaz yöneticiler, kendi hukuk sistemlerinin bile kabul etmediği bu projeyi işletme inadından vazgeçecekler mi ? Yaşayıp göreceğiz..

Faşist Saldırlara Karşı Üniversitelerde Devrimci Cepheyi Örelim

Bektaş Deneri

AKP iktidarı, iktidarının 13. yılında önümüze büyük bir kriz bırakarak yoluna devam ediyor. Haziran seçimlerinden büyük bir oy kaybı ile çıkan ve iktidar teklifiyi yitirme durumuyla yüzleşen AKP, kaybettiği oyları geri toplamak için çok klasik bir yola başvurdu. ‘istikrar’ adlı sihirli sözcük iktidarın yeniden yardımına koştu. Ancak bu kez istikrar bir vaat değil, bir tehdit unsuruydu.

Kendisine oy vermeyen milyonlara ve milliyetçi seçmene; tek başına iktidar olamazsam istikrar bozulur dedi. Bu bozulma salt ekonomideki bir bozulmayı da işaret etmiyor, ülkedeki siyaset sahnesinin kan gölüne döneceğini söylüyordu. Nitekim “400 vekili verin bu iş huzur içinde çözülsün”, “ya istikrar ya kaos dedik, millet kaosu seçti” diyerek, yüzlerce insanın kanı üzerinden kaybedilen iktidar geri alındı. Kanla gelen iktidar kanla sürdürülüyor.

Haziran seçimleriyle başlayan ‘kaos’ ise hiç bitmedi. Rojava Devrimi’nin uluslararası alanda Türkiye devletini zora sokması, Suriye politikasındaki çöküş, gözden çıkarılan barış süreci, ekonomik kriz beklentisi ve iktidarın tüm bunlara dermanı başkanlık sistemi; AKP’nin krizini çözmek için nicel oy artışından fazlasına ihtiyaç duyuyordu. Nitekim seçmenin %50’ye yakınından oy alan bir iktidarın halen yönetememe krizinde kıvrınması çareyi devlet teröründe görmesinin bir açıklaması olmalı. AKP içeride ve dışarıda yaşadığı krizi salt milliyetçi oyları toparlayarak ya da tek başına iktidar olarak çözecek durumda değil.

Bu krizin yanında ülkenin bu kaotik halini çözmek için ‘saray’a bir başkan oturtma çabası var. Fiili olarak zaten açık bir diktatorya idaresine giren Türkiye, bir yandan da arzulanan yeni iktidar tarzının karakterini de bugünden yaşamaya başlamış durumda. Kürdistan’da uygulanan abluka ve savaş politikası istenen yeni tarzın en vahşi yüzünü de bize gösteriyor.

AKP iktidarı Türkiye devleti tarihinin en güçlü iktidarlarından biridir, hatta Türkiye devlet yapısı, tarihinin en güçlü, yekpare halinde. Ancak bir devletin en güçlü hali aynı zamanda zaafının da ayyuka çıktığı haldir. Bu zaafı örtmek için de uygulanan şiddet politikasının perçinlenmesi, baskının ve korkunun egemenliği gerekiyor. Öyle ki en basit bir protestoya korkunç bir polis saldırısı yanıt oluyor. 100 kişinin yapacağı basın açıklaması için 200 polis görevlendiriliyor.

Baskı sadece sokakta değil, her alanda kendini gösteriyor. Komşusunu terörist olarak ihbar eden, cumhurbaşkanını eleştirdiği için hakarete, saldı-

rıya uğrayan insanlar... Üniversitelerde öğrencisiyle, çalışanıyla, hocasıyla bu baskıdan nasipleniyor. Geçtiğimiz dönemde ‘Barış Bildirisi’ne imza atan akademisyenlerin durumu ortada. Ortalama, basitçe bir metin PKK bildirisi olarak lanse edildi. Öğretim görevlileri, doçentler, profesörler lince tabi tutuldu. Bir iki okul haricinde hemen her yerde soruşturma, gözaltı terörüyle karşılaştılar.

Akademideki bu saldırıyı yakından incelemek gerekiyor. Çünkü artık salt devrimciler değil, AKP’ye ve saraya mutlak itaat göstermeyen herkes tehdit altında bulunuyor. 12 Eylül döneminin ‘aydınlar dilekçesi’ olayının bir benzeriyle karşı karşıyayız. İktidarın devletin O refleksi daha da sert. Bugün akademide bilim savunusu yapmak, sosyal bilimci yetiştirmek, eleştirel düşüncüyü geliştirmek; yani akademinin tarihsel ve asli görevlerini ifa etmek cumhurbaşkanına hakaret, terör örgütü üyeliği, paralelcilik gibi suçlamalara denk düşüyor.

Sokağın hali akademiye katıksız biçimde yansıyor. Toplumun içinden geçtiği büyük gerici dönüşüm üniversite sıralarına da yansıyor. Onurlu bir avuç hoca dışında (ki onların da tehditleri, baskılar, işten atmalar sebebiyle sayıları azalıyor) bu dönüşüme karşı akademi cephesinden gelen güçlü bir diretme yok. Yarın ders müfredatlarına, okutulan kitaplara, hatta okul kütüphanelerinde bulundurulacak kitaplara kadar; birçok alana müdahale edilmeyeceğinin garantisi yok. Buradan kalkarak üniversitelerin özerk olduğundan söz etmiyoruz. Hayır, üniversiteler, açılan bölümler, eğitimin niteliği zaten sermayenin ihtiyaçları doğrultusunda yol alıyor. Ancak o şartlar altında dahi üniversiteler, düşünce özgürlüğünün, düzen dışı öğretilerin, toplumsal hareketlerin bes-

lendiği alanlar olma niteliğini koruyor. Bugün karşılaştığımız risk ise bu kısıtlı alanda; liberal, düzen içi muhalefetin dahi kendine yer bulamaması hali.

Bu kötü tablodan çıkmak için mücadelelerin asıl hedefinin yanında özgünlükleri düşünülerek akademi alanındaki kuşatmaya da cevap üretmek gerekiyor. Üniversiteler, sermayenin ihtiyaçlarıyla şekillenseler de, burjuvazi tarafından kontrolü en zor alanların başında gelir. Gerek Marksizm’in entelektüel alandaki etkisi, gerek öğrenci gençlik içerisinde devrimci unsurların varlığı üniversitelerde devrimci mücadele açısından önemli alanlar ve fırsatlar yaratıyor.

Üniversitelerin bu anlamının farkında isek, bugün ilk elden iktidarın ilk saldırdığı noktayı savunmayla başlamalıyız. Ket vurulan en önemli haklardan birini; ‘ifade özgürlüğü’nü öne çıkarmalı, toplumsal zemindeki meşruluğu yeniden kurgulamalıyız. Ancak ‘ifade özgürlüğü’nün neyi ifade ettiğini unutmaman. Bir üniversite hocasının barış isteyebilir; ancak bir mafya bozuntusu birilerinin kanında banyo yapmak isteyemez. Bu bizim için gayet açık bir durum iken, toplumdaki kaos ve nefret hali iki talebi eşitleyebilmekte. Bu sınırı iyi tutarak, ırkçılığın, faşizmin, cihatçılığın; alenen sunulabilecek fikirler toplamı olmadığını göstererek ifade özgürlüğünü savunmamız gerekiyor.

Saldırının daha geniş bir cepheden fiziki karşılanması için ise önümüze kitle çalışmasının önemi çıkıyor. Bugün bu saldırı herkese karşı olsa da kuşkusuz ilk hedefte devrimci kadrolar yer alıyor. Muhalefet hareketi içerisindeki liberal unsurlar tehdit altında olsalar da yıkıcı bir nitelik barındırmadıklarından, saldırının odak noktasına oturmazlar. Asıl sahici tehdit bu alandaki devrimcilerdir. Öğrenci hareketinin ve akademinin devrimci siyasetle buluşması gibi

bir amaç güdüyorsak kadroların bu bas-kıcı dönemdeki varlıkları epey önemli bir hal alıyor. Öyle ise kitle içinde çalışma bugün bu anlamıyla da daha fazla önem kazanıyor.

Kitleselleşme eğilimi bizi apolitik bir noktaya savurmamalı. Devrimci siyasetten bahsediyoruz; siyaset kısmı üzerinde iyi durmak gerekiyor. İstedğimiz sözü edebileceğimiz bir alan yok elimizde. Bir ders boykotu, yemekhane zammı protestosu dahi okuldan atılma gerekçesi olabiliyor. Bu alanları terk etmeyeceksek, üniversitelerde devrimci mücadelenin yeşermesi hedefi güdüyorsak siyaset tarzımızı yeniden değerlendirmek durumundayız. Liberallerin ya da diğer muhaliflerin yan yana durmasını sağlamak, böylece kitleselleşmenin de önünü açmak ama yine bu kitleye kendi siyasetimiz doğrultusunda yönlendirmek zor ama önemli bir görev olarak karşımızda duruyor.

İzlenmesi gereken taktik siyasi durumdan, güçlerin karşılıklı konumlanmalarından ve güçler dengesinden bağımsız olarak ele alınamaz. Ancak taktik başarı mevcut durum mutlaklaştırılarak da sağlanamaz. Öğrenci hareketi toplumun tüm diri güçlerini hedef alan saldırının kendi payına düşen kısmına bir yandan Üniversiteler ve liselerde en geniş öğrenci kesimiyle, akademisyenlerle, işçilerle bağlarını geliştirerek, öte yandan da saldırılara karşı genel toplumsal mücadeleyle kol kola vererek başa çıkabilir. Bunun için de en başta üniversitelerdeki sosyalist ve komünist grup ve çevrelerin bir araya gelmesi, bir mücadele hattı oluşturması gerekiyor. Bu olmadan demokrat kesimleri, şu yada bu nedenle geride duranları mücadeleye katmak olanaksızdır.

Sorumluluk biz sosyalistler ve komünistlerdedir.

Emeğimiz, Kimliğimiz Bizimdir!

Mercan Ege

Yüzyıllar boyunca kadınların ne giymesi, nasıl davranması, ne kadar konuşması ve ona biçilen toplumsal roller erkekler ve egemenler tarafından belirlenmiştir. Tarih boyunca elbette buna karşı çıkan kadınlar olmuştur. Bunu aile üzerindeki erkek baskısını kırmaya çalışan amazonlardan, oy hakkı için direnen süfrajetlere kadar uzatabiliriz. Ancak konu bu kadar geçmişte kalmış değildir. Hala aile kurumunda kadının ev emeği görmezden gelinmekte, kadın eski toplumlardaki gibi erkek evde olmadığına çocuklar ve düzen hakkında söz sahibi olabilmektedir.

Bundan öte hala aile içi tecavüzler, ensest ve küçük yaşta evlilik meşru görülmekte kadının kimliği ve bedeni üzerindeki söz hakkı görmezden gelinmektedir.

Özgür aşk ve evlilik dışı biçimleri erkekler için meşruyken kadınlar için ayıp ve yasak kabul edilmiş kadınlar için bekaret gibi bir kontrol mekanizması kadınlar tarafından dahi içselleştirilmiştir.

Kadınlar bu son yüzyıllar boyunca ‘vote for women(kadınlar için oy hakkı)’, ‘eşit işe eşit ücret’, ‘bedenim

kimliğim benimdir’ gibi sloganlarla ve öz örgütlülükleriyle mücadelelerini yükseltmişlerdir. Sosyalist kadınlar da bu mücadelenin bir öznesidir ve yüzyıllar boyunca ploreterin proletari konumundaki kadının ezilmişliğini farketmiş, kitle eylemleriyle işçi mücadelesini yükseltmişlerdir.

8 Mart mücadele eden emekçi kadınların günüdür. Günümüzde ne kadar altı boşaltılmaya, hediyeleşme ve matine gününe çevrilmeye çalışılsa da tarihsel önemi asla unutturulamamıştır. 8 Mart 1857 günü binlerce kadın Amerika’da tekstil fabrikasında grev yapmıştır. Ancak polisin işçilere saldırması ve işçilerin fabrikaya kilitlenmesinin ardından çıkan yangın sonucu 129 kadın hayatını kaybetmiştir. Bundan yaklaşık 50 yıl sonra 1908’de yine tekstil işçisi 15 000 kadın oy hakkı, çalışma saatlerinin azaltılması, çocuk işçi çalıştırılmasının yasaklanması gibi taleplerle yürüdüler. Sloganları ‘Ekmek ve Güller’di. Ekmek ekonomik adaleti gül ise daha iyi yaşam koşullarını simgeliyordu.

1910’da Kopenhag’da toplanan 2.Enternasyonal Sosyalist kadınlar konferansı’nda Clara Zetkin 8 Mart’ı ‘Kadınlar Günü Enternasyonal bir ka-

rakterde ve dikkatle örgütlenmelidir’ sözleriyle önermişti. Ekim devriminden sonra yükselen kadın hareketi ‘Kadınsız devrim olmaz’ ile sloganlaşmış ve kadın tüm dünyada hak ettiği yeri bulmaya başlamıştır.

Yazının başında da bahsettiğim üzere yeterli değildir. Kazanılmış hak-

larımız için yüzyıllar boyunca savaşan kahraman emekçi kadınlara selam olsun. Biz onların tecrübelerinin ışığında bıraktıkları mirası yükselteceğiz.

Yaşasın Kadın Dayanışması!

Yaşasın Dünya Emekçi Kadınlar Günüümüz 8 Mart!

Davos’da Büyük Yalanlar

Yakınlarda yayımlanan ve kitle medyasının görmezlikten gelmiş olduğu Oxfam Davos Raporu, - 2010 yılında sayıları 388 olan - 62 kişinin şimdi dünya nüfusunun % 50’den fazlasının zenginliğine sahip olduğunu göstermektedir. Daha da şok edici olan, çeşitli kamu kaynaklarından aktarıldığına göre, dünya nüfusunun yarısının toplam zenginlikten aldığı pay, son beş yılda % 40 oranında düştü.

Oysa, “dünyadaki yoksullukla mücadelede ilerleme kaydedilmiştir”, “aşırı yoksulluk 1990 yılından bu yana yarı yarıya azalmıştır” yalanları, Davos’ta hâlâ sürdürülmektedir.

Aslında, iş dünyasından kesin kanıtlar dünya çapında tam tersini gösterirken, bıkmadan yorulmadan tekrarlanan, küresel pazarın “herkes için daha fazla zenginlik” getirdiği iddiasına ne denilebilir ki ?

Gerçekte ise, yoksullar, inkâr edilemeyecek bir biçimde, sahip oldukları küresel zenginlik payının yarısını kaybederken, aynı süreçte en zenginler, kendi paylarını ikiye katladılar.

Kıscası veriler, küresel pazarı savunan başlıca ahlaki ve ekonomik iddiaların, gittikçe daha da büyüyen yalanlardan ibaret olduğunu kanıtlıyor.

Daha da kötüsü, yoksullaşan milyarlarca insanın yaşadığı gerçeklik tersine çevrilip, sürekli olarak, sahip olduklarını da ellerinden alan sistemde, mağdurların durumlarının daha iyiye doğru gittiği iddia ediliyor. İnsanlığın yoksul yarısının trilyonlarca dolar değerindeki kayıpları, sadece beş yıl içinde zenginlerin cebine girdi.

“Yoksulluğun ortadan kaldırılması” iddiasıyla yoksulları canlı canlı yiyen küresel sistemi savunan büyük yalanlar sürdürülürken, daha fazla “kemer sıkma”, “sosyal yardımlardan daha fazla kesinti”, daha “esnek çalışma” adı altında mülksüzleştirme yoluyla sermaye birikimi politikaları aynı şekilde devam ettirilmekte; açlık ve insanların yaşamları ve yaşam koşullarının talan edilmesi, “herkes için daha fazla özgürlük ve refah” olarak yutturulmaktadır.

Dünya Bankası, IMF gibi kuruluşlar, dünya çapında insanların yoksulluktan kurtulmakta olduklarını kanıtlama çabası içindeyken, Guardian ve New York Times gibi kayda değer medya, gerçekte işçilerin, emekçilerin yaşamları, iş ve can güvenlikleri ortadan kaldırılırken, yoksul çoğunluk için her şeyin iyiye gittiğine dair iddiaları manşetlerine çıkartıyorlar. Böylece, ekonomistler ve sosyal bilimcilerin gözlerini kırpmadan

propagandasını yaptıkları büyük yalanlar, istatistiklerde yapılan üçkağıtçılıklar sonucunda, verili gerçekler olarak kabul edilmektedir.

Bu şekilde, maskelenen yalanlar uzmanların görüşlerinde ve kamu oyununda öylesine derinlere nüfuz etmiştir ki, kimse gerçek yaşamda bunların doğruluğunu araştırıyor. Daha sonra bu büyük yalanlar, “özgür dünyayı savunmak” adına sonu gelmez dış çatışmalar ve savaşların arka planını oluşturan daha büyük sürekli yalanlar haline geliyor.

İnsan evriminin yeni yasası, zenginler kendileri için “hayati gereklilik” olarak gördükleri daha fazla para ve mal için rekabet ederek servetlerini birkaç kat arttırırken, sistemin, giderek

insanların büyük çoğunluğunu yoksullaştırmak amacıyla yeniden yapılandırılmasıdır. Bu gerçekler artık uzun zamandan beri açığa çıkmış durumdadır. Kurumsal küreselleşme, sadece kontrolden çıkmakla kalmamış, organik, sosyal ve ekolojik yaşam örgütlenmesinin toptan çöküşüne neden olacak şekilde dünyayı her düzeyde yemektedir. Gerçekte küresel rekabet, çevre daha büyük ölçüde yağmalanarak kirletilirken, çoğunluğun yaşam olanaklarının ve güvenliklerinin azalması anlamına geliyor. Ancak bu sistem için “daha fazla büyüme” bir çözüm olarak görülmektedir.

Sistem klinik anlamda çıldırmış durumdadır.

Ölülerin Rehin Alınması -- Nekropolitika

Onları unutturmaya çalışmanın dışında, İsrail'in, Filistinli şehitlerin cesetlerini vermeme politikası, Filistinliler arasında yeni bir dayanışma yarattı ve bu dayanışmayı pekiştirdi.

Evlatlarının cesetlerinin veya kalıntılarının İsrail tarafından morglarda tutulan ya da (en azından 268 Filistinli savaşçının kalıntılarının yıllardır gömülü olduğu yasak askeri bölgelerdeki) "sayılar mezarlıkları"nda gömülen aileler, sanki canlı insanların hapisanelerden serbest bırakılmalarını bekler gibi, çocuklarının kalıntılarını almayı bekliyorlar.

13 Ekim 2015'de alınan bir kararla İsrail güvenlik kabinesi, yıllar boyunca sürdürüldükten sonra, 2004 yılında gayri resmi olarak durdurulmuş olan Filistinli şehitlerin cesetlerini alıkoyma politikasını tekrar başlattı. En son Filistin isyanının başlangıcında ilan edilen cezalandırıcı önlemler paketine dahil olan bu politikanın açıklanan amacı, İsrail'e karşı potansiyel saldırıları "caydırmak" ve cenaze törenlerinin kitlesel protesto gössterilerine dönüşmesini önlemektir.

Cesetlerin alıkonulması kararının açıklanmasından bu yana, Kudüs Hukuki Yardım ve İnsan Hakları Merkezi'ne göre İsrail, toplam 78 kişinin cesedini elinde tutmaktadır.

Cesetlerin İsrail morglarında alıkonulması ve kötü koşullarda tutulduklarına ilişkin kaygılar, özellikle Batı Şeria'daki binlerce Filistinliyi, birçok kez, cesetlerin verilmesi talebiyle sokaklara dökerek kitlesel protestolara yol açtı. İsrail'in, Filistinli şehitlerin cesetlerinin alıkonulması şeklindeki misilleme önlemi, Filistinlilerin cesaretlerini kırmak veya caydırıcı olmak yerine onları doğrudan eyleme sevketti. Filistin Otoritesi'ne güvenmeyen aileler, sokaktan destek aradılar. Yoğun bir destekle karşılandılar. Alıkonulan cesetlerin durumu sadece ailelerle ilgili olmaktan çıkarak, ulusal bir dava haline geldi.

İsrail, cesetleri aralıklı olarak ve bazılarını parçalanmış halde vermeye başladı. 2 Ocak 2016 tarihinde, işgal altındaki Batı Şeria'nın güneyinde bulunan El-Halil'de, kötü havaya rağmen önceki gün cesetleri verilen 17 şehidin cenazesi-ne onbinlerce insan katıldı.

Cesetlerin zaman aralıklarıyla verilmesinden sonra, öldürülen 10 Filistinlinin cesetleri, İsrail morglarında alıkonulmaktadır. Cesetlerin hepsi, Kudüslü Filistinlilere aittir.

21 Ocak 2016 tarihinde, aileler, boş tabutlarla sembolik bir cenaze töreni düzenleyerek, işgal altındaki Batı Şeria'daki Ramallah'ta bulunan Birleşmiş Milletler karargahına kadar yürüdüler.

Filistinli ailelerin öldürülen çocuklarının cesetlerini geri alarak gömmek için yürüttükleri savaş, İsrail'in kamusal alanlar ve kitleler üzerindeki gözetim sistemine karşı mücadelenin bir parçasıdır. İsrail'in isyan halindeki bir şehir ve halk üzerinde kontrolünü dayatma çabaları sadece yaşayan insanlar ve yaşam alanlarıyla sınırlı olmayıp, aynı zamanda ölüleri de kapsamaktadır. Ölü olsalar bile Filistinliler, İsrail'in Kudüs üzerindeki hayali egemenliğini sallayacak güce sahip olarak algılanmaktadır. Ölü olsalar bile Filistinliler, kendi cenazelerine katılmak ve kentsel alanı ve geri kazanmak için binlerce kişiyi seferber etme kapasitesine sahiptir.

Filistinli ölülerin bu sembolik gücü, İsrail'in sömürge halk üzerindeki kontrolü ve gözetimi için bir sorun teşkil etmekte ve güvenlik ve düzen konusundaki tutkusunu desteklemektedir. İsrail'in, Filistinli cesetlerden korkarak onları bir güvenlik tehdidi olarak görmesi, cesetlerin teslimi için öne sürdüğü koşullarda açıkça görülmektedir. Bu koşullar, şehit-

lerin, İsrail duvarlarının sınırları dışında bulunan bölgelerde gömülmelerini, cenazelerde katılımcı sayısının kısıtlı olmasını, cenazelerin gece gömülmelerini ve bu koşulların yerine getirileceğini garanti edecek bir kefalet verilmesini dayatmaktadır.

Ölüleri rehin alarak, cesetlerin verilmesini koşullara bağlama politikası ve ailelerine yapılan psikolojik işkence ve şantaj, İsrail'in Filistinlileri evlerinden çıkartarak mülksüzleştirme şeklindeki nekropolitik rejiminin bir parçasını oluşturmaktadır. Bu rejim altında, Filistinliler öldükten sonra bile cezalandırılmakta ve zulüm görmektedirler. İsrail, defin işlemlerini, Filistinlilerin defnedildikleri yerleri, Filistinlilerin yas tutabilme özgürlüklerini ve ölülerini halka açık ve düzgün bir şekilde onurlandırmak haklarını kontrolü altında tutmaktadır.

Bu gözetim, denetim ve cezalandırma aygıtı, İsrail yargı sistemi tarafından desteklenmektedir. Bu durum, Filistinli ailelerin, alıkonulan cesetlerin iadesi için neden davalarını - Yüksek Adalet Mahkemesi olarak bilinen - İsrail Yüksek Mahkemesi'ne götürmediklerini açıklıyor. Onlar, İsrail'in en üst mahkemesinin, hükümetin pozisyonunu destekleye-

ceğine inanıyorlar. Güvenliğin, adaletin önüne geçtiği bir devlette ve Batı'da sözde "liberal" olarak tanınan Yüksek Mahkeme'nin cezai ev yıkımları gibi açıkça keyfi politikaları onaylayıp meşrulaştırmış olması, onların bu inaçlarının haklılığını ortaya koymaktadır.

Kolektif hafıza, Siyonistler ve Filistinliler arasında stratejik bir savaş alanıdır. 1948 yılında kurulduğundan bu yana, İsrail sistematik ve kurumsal bir biçimde, yüzbinlerce Filistinlinin köklerinden sökülerek topraklarından atılmasını "bağımsızlık", etnik-temizliğe uğramış köyleri "terk edilmiş" olarak yeniden tanımlayıp, Filistin'in anlatısını silmeye çalışarak Filistin toplumunu parçalamıştır.

Filistin şehitlerinin cesetlerinin iade edilmesini reddetmek, bu hafıza savaşının bir parçasıdır. İsrail ölüleri sayılara dönüştürmek ve Filistinlilerin onları kahraman olarak anmasını önlemeye çalışmaktadır. Ancak bu politika, tamamen geri tepmiş; cesetlerin alıkonulması, ölenlerin aileleri arasında güçlü bir bağ yaratmış; ailelerin ve insanların, onların fedakarlıklarına duydukları saygıyı artırmıştır.

Dış Haberler

NATO'ya Son!

Karşıtı olan Varşova Pakti'nin 1991'de sona ermesinden sonra, NATO'nun hâlâ varlığını sürdürmesi, dünyayı acımasızca 3. Dünya Savaşı'na sürükleyen bir cinnet halidir.

Bu savaşın tetiği şimdi, Suriye'yi işgal etmek isteyen ve (ABD silahlarının dünyadaki en büyük müşterisi Suudi Arabistan'ın da içinde bulunduğu) Körfez Arap Ülkeleri İş Birliği Konseyi'nden destek alan NATO üyesi Türkiye tarafından çekiliyor. Türkiye, güneye doğru bir işgal hazırlığıyla Suriye'nin kuzey sınırına, asker ve silah yığmaktadır.

Suriye'nin Türkiye tarafından edilmesinden sonra, Suriye Ordusu ve Rus müttefikleri için onlara karşı savaşı Suriye içinde sürdürmek yeterli olmayacak, bundan sonra işgalcileri mağlup etmek için karşı saldırı gündeme gelecektir. Dolayısıyla Suriye'deki işgalcilere karşı savunma için NATO üyesi Türkiye işgal edilecek ve bu karşı-işgal, her ne kadar prensip olarak gerekli olsa da, şu nedenle bir nükleer savaş tetikleyecektir:

NATO Antlaşmasının 5. maddesine göre, << Kolektif savunma, müttefik-

lerden birine yapılan saldırının tüm üye devletlere yöneltilmiş sayılması anlamına gelmektedir.>> Diğer bir deyişle Suriye ve Rusya, saldırılarına karşı Türkiye'yi işgal ederse, tüm NATO üyeleri, antlaşma gereği, otomatik olarak Türkiye'yi bu işgale karşı 'korumak' zorundadırlar.

Bu durumda Rusya, ya müttefikini yalnız bırakacak, (ki bu Rusya için NATO'nun Suriye'yi işgaline boyun eğmek anlamına gelir), ya da müttefikine karşı ahlaki görevini yerine getirecektir. Bu da, Rusya ve NATO ülkeleri arasında, topyekün nükleer bir savaş olması ve medeniyeti yok edecek 3. Dünya Savaşı'na yol açması demektir.

Bu, (Varşova Pakti'nin 1991'de sonlanmasından sonra) NATO'nun, sonlanması gereken zamanı aşarak varlığını sürdürmesinden doğan, tamamen istenmeyen bir tehlike ve açık bir beladır.

Amerika'nın 1990'daki başkanı George Bush, Mikhail Gorbacov'a Soğuk Savaş'ın bittiğine dair sözlü olarak verilen mesaj ve güvencelerle çelişen şekilde, özel görüşmelerde diğer NATO üyelerine "Canları cehenneme! Biz kazandık, onlar değil." demiştir. Bush,

gizlice Soğuk Savaş'ın sözde nedeni komünizmin sona ermiş olmasına rağmen, Rusya'ya bir askeri 'zafer' kazanmak düşüncesindeydi. Bush zafer istemiştir; ondan sonra gelen tüm ABD başkanları da onun bu kötü niyetini sürdürmüşlerdir.

NATO'nun bundan sonra varlığını sürdürdüğü her saniye Bush'un yalanının sürdürülmesi anlamına gelmiştir ve gelmektedir. Bu yalan artık ölümcül bir yalan haline gelmiştir, çünkü, sonraki tüm ABD başkanları NATO'yu sürdürmekle kalmamış, onu, Rusya'nın tüm sınırlarını kapsayacak şekilde genişletmişlerdir. Başkan Obama, yakın zamanda Savunma Bakanı Ash Carter

aracılığıyla, ABD'nin 2017'ye kadar Rusya sınırındaki silah ve asker yığınının 4 katına çıkarılacağı şeklinde ifade ettiği gibi, kendisinden sonra gelecek olan başkandan, bunu en üst noktaya ulaştırmasını istemektedir.

Türkiye bekleyemiyor. Batıda 1991'den beri hüküm süren cinnet ve bela, şimdi tetiğin Türkiye'nin elinde olmasıyla, pamuk ipliğine bağlıdır. Sultanlık meraklısı bir Türk, tetiği hemen çekmese bile NATO silahı, bu gezegende yaşayan herkese doğrultulmuştur.

NATO'ya SON !!! Çok geç olmadan....

Dış haberler

Devrimci Turizm İş sendikası ilk toplu iş sözleşmesini imzaladı

Bundan yaklaşık beş yıl önce kurulan Devrimci Turizm işçileri sendikası, ilk toplu iş sözleşmesini imzalayarak örgütlenme düzeyini yükseltmenin ilk adımlarından birini atmış oldu.

Bilindiği üzere DİSK'in kuruluşunda yer alan Oleyis sendikasının bir operasyonla Hak-İş konfederasyonuna taşınması sonrasında bu süreçte tepki gösteren işçiler tarafından kurulan Devrimci Turizm İşçileri sendikası, bu güne değin Burjuva hükümetin önüne dikmiş olduğu yasaklarla mücadele ederek, ücret sendikacılığı yerine alternatif bir sendikacılık anlayışını geliştirme çabasında olan bir sendika olarak adından söz ettiriyordu. Örgütlendiği işyerlerinde "iş güvencesini" esas alan bir yerden mücadeleyi geliştirmeye çalışıyordu. Bu çerçevede ilke olarak, disiplin kurullarında işverenin egemenliğini sona erdirerek eşit oy üzerinden bu kurulların oluşturulmasını esas alarak DİSK

'in 1967 ilkerinden biri olan iş güvencesinin sağlanması hedeflenmişti.

Konak Belediyesi ile yapılan Toplu sözleşmede bu durum esas bir önem arzemiş ve görüşmeler sonrasında disiplin kurulunda eşit oy ilkesi karşılıklı olarak benimsenmiştir. Ayrıca işçilere verilecek ikramiyelerin bir tanesinin işçi sınıfının birlik dayanışma günü olan 1 Mayıs'ta verilmesi ise diğer bir yenilik ve fark olarak tarihe geçmiş oldu.

Bu anlamda bir ilk olarak görülebi-
lecek Konak Belediyesi ile gerçekleşen Toplu sözleşme süreci, sadece ücret üzerinden değil işçilerin ekonomik ve demokratik haklar mücadelesi nezdinde bir kazanım belgesi olarak görülmelidir.

Bu nedenle yapılan Toplu sözleşme içerdiği önem üzerinden DİSK konfederasyonu başkanı Kani BEKO'da imza törenine katılmış oldu.

Törende konuşan Kani Beko, imzalanan toplu iş sözleşmesinin hem Dev-

rimci Turizm işçileri sendikası açısından hemde sendikal mücadele süreci açısından bir milat olduğunu söyleyerek, Devrimci Turizm İş sendikasının, Konak Belediyesi ile imzaladığı bu sözleşme bir çoban ateşi olacaktır diyen Kani Beko, konuşmasını Konak belediye başkanı Sema Pekdaş' a teşekkür ederek bitirdi.

Ayrıca törende konuşan Konak Belediye başkanı Sema Pekdaş ise, şirketimizde çalışan arkadaşlarımız örgütlenerek sendikalı olmuşlardır. Onlara sendikal mücadelelerinde başarılar diliyorum. Türkiye İşçi sınıfına hayırlı olsun, Sendikalaşma sürecinde önemli bir adım olacağına inanıyorum dedi.

Güneşli Günleri Direnenler Yaratacak

Nevzat Ertılmaz

İMBAT madencilik işçileri 20 gündür direnişte. İşlerini Geri isteme taleplerini Alsancak' da bulunan İmbat Madencilik Şirketi önünde de tekrarlamak isteyen işçilere, polisi daha eylem başlamadan saldıran gözaltı yaptı."

Kapitalist sistemin temsilcileri üzerinden yürüttüğü siyasetler, onun dünya üzerinde kullandığı egemenliğini sürdürebilme, geleceğini garantiye alma yöntemleridir. Bölmek, ayırtmak, parçalamak ve yönetmek onun en önemli yöntemlerindendir. Burjuvazi her zaman halkların birlik-telik ve dayanışmasından korktuğu ve örgütlü olan kendisine karşı bir tehdit olarak gördüğü için birbirine karşı kışkırtarak halkları birbirine düşman ederek ve bu halkları birbiriyle savaş-tırarak birbirlerini kırdırma yöntemiyle dünyayı yönetmeye devam ediyor.

Kendisinin yarattığı ekonomik krizlerden çıkabilmek için var olan hegemonyası yetmiyor. İşgal ederek yaşayan halkları topraklarından kopararak, halkları etnik ayırıma tabi tutarak mülksüzleştirirken, kapitalist ilişkileri kendi denetiminde sürdürebileceği ülkeleri bir kaç parçaya ayırarak yeni haritalar oluşturuyor, böylelikle de emperyalist sömürü mekanizmasını daha da geliştiriyor derinleştiriyor.

Diğer yandan ise burjuvazi, örgütlü olan her şeye düşman olduğu kadar işçi sınıfına da düşmandır. Kapitalizm tarihi boyunca bu yöntemlerle işçi sınıfının kendisine karşı örgütlü mücadele

yürütmesinin önünü kesmeye çalışmıştır. Özellikle kriz dönemlerinde bu durum daha da keskinleşen bir süreç izler. Kapitalizm dünya ölçeğinde girdiği krizlerden, bunalımlardan savaş yoluyla çıkmaya çalışmaktadır. Yeterince örgütlü olamayan, yeterince bir arada duramayan, dayanışmayı geliştiremeyen işçi sınıfının örgütsüzlüğü, burjuvazinin saldırıları ile daha da derinleştirilmeye çalışılmaktadır.

Dünya nüfusunun çoğunluğunu oluşturan işçi sınıfı, azınlık olan sermaye sınıfının saldırganlığına dur demelidir.

Burjuvazinin gerek devlet gücüyle, gerek medya, gerek eğitim sistemiyle ve sosyal yaşam alanlarıyla işçileri birbirinden koparma ve apolitik bir duruma çekme çabası bugünkü koşullarda devam etmektedir. Ancak işçi sınıfı her zaman bu durağan çizgide durmuyor, her zaman kapitalistlerin öngördüğü gibi olmuyor, bir silkelene, direniş ve ayağa kalkış dönemi yaşıyor.

Kapitalizmin girdiği uzun kriz sürecinden yakın zamanda çıkamayacağı anlaşıyor. Onun için de baskı politikalarını daha örgütlü olan işçiler üzerinde yoğunlaştırıyor, gerek çıkardıkları yasalara, gerekse işçi direnişlerini polis müdahalesiyle sonlandırmaya çalışıyor.

En son Soma'da İmbat şirketine ait maden işçilerinin direnişini, İzmir'de basın açıklamasıyla duyurmaya çalışanlara saldırıyor, onları gözaltına alıyor, seslerini kısımaya çalışıyor. Bir taraftan da Kürt halkı ile dayanışmaya çalışan kadınlara 'terörist' muamelesi yapıyor.

Bugün bizim ülkemizde de yaşanan tamda bu durumdur böl, ayırıştır ve yönetti. İşçileri ve ezilen sömürülen halkları birbirine düşman etmek ve şovenizmi tirmandırmaktır. Aynı fabrikada çalışan farklı etnik kökenlere sahip olan işçileri birbirine karşı kışkırtmak ve örgütlü bir mücadele vermelerinin önünü kesmektir.

Fakat bu gidişata dur demek de işçi sınıfının elinde olan bir durumdur. Politik mücadeleden uzak olan işçiler, sömürünün, bütün işçiler üzerinde olduğunun farkına varmasıyla son bulabileceğini, politik mücadeleyle kavrayabilirler. Bugün dünyayı yöneten burjuva sisteminde onların temsilci partilerine destek veren işçilerin, her dönemde gelecek yönetimin kendileri için iyileştirmeler yapmasını, yırtığı yamaması beklentilerini, umudunu bir sonraki döneme bırakma hevesinden başka bir şey olmadığının farkında olması buna göre davranarak hareket etmesi gerekir.

Burjuva partilerinin hiç bir zaman işçi sınıfının çıkarı üzerine kararlar alamayacağını artık yine işçilerin bilmesi gerekir. Toplumsal mücadele alanında örgütlü olarak davranmadığı sürece ayrışmanın önüne geçemediği sürece bu dağınıklıktan çıkamayacaktır. İşçiler, artık yapılan ötekileştirmeler sonucu "bizden değiller" burjuva politikalarına kulak asmamalıdır.

İşçi sınıfı sendikal ve siyasal birliğini hızla sağlayarak mücadeleye katılmalıdır. Kapitalizmin yarattığı bu krizler, işçi sınıfının krizleri haline gelmemelidir. İşçi sınıfı tek kurtuluşun birlikte sınıf mücadelesinden geçtiğinin bilinciyle hareket ederek burjuvazinin bu saldırılarına göğüs gerebilir. Yeni bir dünya için yola çıkabilir. "Güneşli günler", mücadelede direnenlerin, kurtuluşa doğru yürüyenlerin görececekleri günlerdir.

İşçi Sınıfı Devrimcilerinin TMMOB ve Odalara Bakışı Demokrasi Kavgasında Odalar

Ferhat Demir

Ocak ayının ikinci haftasından itibaren TMMOB'ye bağlı odalarda genel kurullar yapılmaya başladı. Odaların içinden geçtiği süreçle birlikte odaların yapısını ve konumunu tartışmak işçi sınıfı devrimcileri açısından önem taşımaktadır.

TMMOB'nin kuruluşu 1950'lere dayanmaktadır. 1950'ler Türkiye kapitalizmi için bir dönüm noktasıdır. Kapitalist gelişmenin hızlandığı, fabrikaların geliştiği, arttığı ve büyüdüğü döneme karşılık gelmektedir. Fabrikaların gelişmesi özellikle sınıfsal netleşmenin de gelişmesi ve keskinleşmesi demektir. İşte TMMOB, bu dönemde böyle bir ortamda doğan bir örgütlenmedir.

1960'lı yıllar ülke içinde başka değişikliklerin hız kazandığı yıllar. Tarih sahnesinde yerini almış olan Türkiye işçi sınıfı kendisi için sınıf olmada önemli yol alıyor. 1960'lı yılların ikinci yarısından sonra, işçi sınıfının kendiliğinden sınıftan kendisi için sınıfa evrilmesiyle, eylemlilikleri ve mücadelesiyle, kendini daha fazla hissettirmesiyle, toplumsal yaşamda dengeler değişmeye başlamış, bu durum, başta gençlik olmak üzere mühendisler ve mimarlar da dahil tüm toplumsal kesimler üzerinde etkisini göstermiştir.

Bu mücadele sürecinde 1965 yılı ve sonrası dönemde mühendis ve mimar odaları ağırlıklarını hissettirmeye başlamışlar ve özellikle 1970'li yıllarda büyük işçi sınıfı mücadeleleri, ayaklanmaları, işçi sınıfından yana esen rüzgârı daha da büyütmüş ve odaları işçi sınıfından yana devrimci demokrat bir çizgiye oturtmuştur. 1970'li yıllardan sonra odalar işçi sınıfından yana saf tutmuş ve demokrasi kavgasında daha etkin olarak rol üstlenmeye çalışmıştır.

Yönetime gelen kişilerin sosyal demokrasiden çok şey bekleyen ikircimli yapılarına rağmen odalar, işçi sınıfıyla demokrasi kavgasında önemli bir yer tutuyor. CHP'yi umut olarak görme eğilimleri odalara bir alışkanlığı yerleştiriyor: reformizm.

12 Eylül faşist yönetimi, devrimci durum dönemindeki aktif çalışmalarının etkisiyle TMMOB ve bağlı odalara karşı kin beslemiş ve odaların manevra alanlarını daraltacak önlemler almaya çalışmıştır. Teknik eleman hareketinde en önemli yeri tutan, kamuda ücretli çalışan mühendislerin odaya üye olma zorunluluğu kaldırılmıştır. Odalar üyelerinin önemli bir kısmını kaybetmiş ve bu durum TMMOB ve teknik eleman hareketinde bir duraklama yaşanmasına neden olmuştur.

12 Eylül faşizminin ardından, özellikle işçi hareketindeki kıpırdanmalarla birlikte odalarda yeniden hareketlenmeler oluşmuş, odalar devrimci demokrat gelenekte daha fazla aktif olarak rol almaya başlamıştır. Özellikle 1990'lı yıllardan sonra gençlik hareketinde yeni

yetişen genç mühendislerin de etkisi ve odalarda aktif olarak mücadele etmesiyle, hem odalarda demokratik işleyişi yerleştirmede, hem de odaları yeniden demokrasi kavgasının içine kazanmada önemli yol kat edildi. Oda örgütlenmeleri içinde işyeri temsilcilikleri önemli yer tutmaya başladı; il ilçe temsilcilikleri seçimlerle oluşturulmaya başlandı; ücretli çalışan mühendislerin sendikalaşması, sendikal yaşamda aktif rol alması vb mücadele deneyimlerinin yaşamda biriktirilmesi, Türk-İş, Disk, Kesk, TTB ile birlikte uzun soluklu bir emek ve demokrasi bloku oluşturulması, özellikle son yıllarda Disk, Kesk, TTB ve TMMOB'nin ortak hareketi, bir çok mücadelenin göğüslenmesinde odalara önemli roller yüklemiştir.

Bugün odalar nasıl olmalıdır ?

Odalar demokrasi kavgasında bugün de önemli yer tutan örgütlenmelerdir. Odaların bugüne kadar olan mücadelesinde olumlu olan bir çok öge yanında, olumsuz bir çok öge de bulunmaktadır. 1980'li yıllarda eski TBKP geleneğinin taşıdığı odalar, 1990'lı yılların ikinci yarısından sonra bu geleneğin duraklaması nedeniyle üniversitelerden genç mühendislerle beslenen Dev-Yol geleneğine geçmiştir. Her iki dönemde de odalar hem yönetimlerdeki yapıların etkisiyle, hem de devletin saldırılarıyla işlevini yitirmiş, ben merkezci, sağ sosyal-demokrat, liberal tavırlar içine batmıştır.

Odaları bugün yeniden değerlendirirken iki önemli açıdan yaklaşmak gerekmektedir.

Birinci ve en önemlisi odaların üye bileşimidir. İkincisi ise odalarda işleyişin demokratikleştirilmesi ve demokrasi kavgasında ayakları yere basan doğru bir siyasetin içine çekilebilmesidir.

Öncelikle en önemli olanı ele alalım, çünkü odaların geleceği bu özellik üzerinden şekillenecektir ve şekillenmelidir. Bu, odaların ve mühendislerin bugüne sınıfsal bakıştır.

Özellikle kapitalizmin gelişme süreci, içerisinde mühendisler de, çok fazla etkilenmiştir. Mühendislerin büyük bölümü hizmet süreci içerisindeki görece ayrıcalıklarını kaybetmişlerdir. Önceki yıllarda kendi hesabına çalışan mühendis çoğunluğu, özelliklerini yitirmiş işçileşmişlerdir. 1970'li yıllarda mühendis olup işe önemli bir konumda ve gelirle başlamalarına karşın, bugün mühendislerin çoğunluğu işsizdir ve yeni mezun olacak mühendislerin iş olanakları gittikçe daralmaktadır. Mühendis kitlesinin önemli bir kesimi ücretli çalışan, ücretli işçi konumundadır; iş gücünden başka geçim aracı, sermayesi yoktur. Mühendisler bugün emek sürecinde işgücünü satan, artık değer üretimine katkı yapan ücretli emekçi konumundadır.

“Bir kapitalist olarak kapitalist için emek-gücünün kullanım-değeri, onun

fili kullanım-değerinde, bu özel somut emeğin yararlılığında - yani iplikçi emeği, dokumacı emeği, vb. olmasında değildir. O, bu emeğin ürününün bir kullanım-değeri oluşuyla ne kadar ilgileniyorsa, bu emeğin kullanım-değeriyle de ancak o kadar ilgilidir; çünkü kapitalist için ürün (hatta ilk başkalaşımından önce de) bir metadır, bir tüketim maddesi değildir. Metada onu ilgilendiren şey, ödediğinden daha fazla değişim-değerinin yer almış olmasıdır; ve bu nedenle, onun açısından, emeğin kullanım değeri, ücret olarak ödediği emek-zamanını daha fazla miktarda geri alıyor olmasındadır. Doğal ki, bu üretken işçiler, asıl makine işçisinden manager'a [yöneticiye] ya da engineer'a [mühendise] kadar (kapitalistten farklı olarak), d'une maniere ou d'une autre [şu ya da bu biçimde], metanın üretimine katkıda bulunanların hepsidir". (Karl Marx, Artı-Değer Teorileri, Birinci Kitap -Ankara 1998 1.baskı- sayfa 146-147)

Bugün TMMOB'nin 500 bine yakın üyesi var ve bunların %80 den fazlası ücretli emekçi konumunda olan mühendislerdir. Bu nedenle odaların bugünkü örgütleniş ve çalışma biçimleri, üyelerinin büyük bölümü ücretli emekçi olan bu örgütlerin sınıfsal karakterinde bulanıklık yaratmaktadır. İşçi aristokrasisinin de ötesinde bu, mühendislerin, mimarların kendilerini, sınıfsal durumlarını tersi bir yerde, işverenin yanında görmelerine, burjuva olmadıkları halde, burjuva gibi davranmalarına neden oluyor.

Bu durumdan kurtulmanın, ücretli emekçileri örgütlemenin gerçek yolu sendikalaşmaktır. Ücretli işçi konumundaki mühendis ve mimarların iş ve yaşam koşullarını iyileştirecek olan, sendikal örgütlenme ve sınıf dayanışmasıdır. Bu konuda özellikle son 20 yıl içerisinde ciddi tartışmalar yapılsa da, kamu alanı dışındaki mühendisler sendikal örgütlenmenin içerisine çekilememiştir. Sınıf mücadelesinde, iş ve yaşam koşullarının iyileştirilmesinde en önemli etkenlerden birisi bu kamu dışında çalışan nitelikli işgücünün sendikalarda örgütlenmesi olacaktır. Önümüzdeki yıllarda da ücretli çalışan mühendislerin sorunları, iş ve yaşam koşulları, sendikal örgütlenmesi en çok konuşulan ve tartışılan konulardan olacaktır.

Bu sürecin de gösterdiği gibi ücretli emekçi olan mühendisler kendi sınıfsal örgütlenmelerinde yerlerini almalıdır.

Aynı şekilde işveren konumunda olan mühendis ve mimarlar da, zaten gerçekte takındıkları tavırlara uygun olarak işveren örgütlenmelerinde olmalıdır.

Ücretli emekçi mühendislerin sendikal örgütlerine, işveren mühendislerin işveren örgütlenmesine gitmelerinin ardından oda örgütlülüğü kendi hesabına çalışan mühendislik yapan küçük burjuva mühendislerin örgütlenmesi olarak kalacaktır. Bugün de oda çalışmalarının çoğunluk bölümü bu kitleye yönelik şekilde planlanmış çalışmalardır.

İkinci konuyu ele alırken üzerinde ısrarla durduğumuz birinci konu göz önünden hiç ayrılmamalı, oda örgütlülüğü asıl üye kitlesinin çoğunluğunu oluşturan mühendis kitlesinin söz sahibi olduğu bir yapıya kavuşturulmalıdır. Özellikle işyerlerinden başlayan örgütlülükler temelinde bir örgütlenme temel alınarak işyeri temsilciliklerinin daha fazla söz ve yetkisinin olduğu bir örgütlenme yapısına gidilerek örgüt içi demokrasinin önü açılmalıdır.

Sendika genel kurullarında ben dayatmalarından vazgeçilerek, işyeri temsilciliği temelli işyerinden oda yönetimine yönelen bir yapının önü açılmalı ve oda örgütlülükleri, ben merkezli liberal eğilimli yapılardan kurtarılmalıdır. Bu yapılmadığı sürece tabandan kopuş devam edecektir.

Her kademedem temsilcilerin seçimle geldiği ve görevden alındığı, ayak oyunlarının değil, demokratik kültürün egemen olduğu bir örgütlenme yaratılmalı, her bir üye aktif olarak örgütlülüğün bir parçası olarak mücadeleye kazanılmalıdır.

Ücretli çalışan mühendislere yönelik ülke genelinde iş ve yaşam koşullarının iyileştirilmesi ve sendikal örgütlenmeye yönelik kurultaylar düzenlenmeli ve geleceğin asıl örgütlenme biçimleri yaratılmalıdır.

Odalar sendika ve diğer emek örgütleriyle dayanışma içinde olmaya devam etmeli ve mücadelenin önemli bir parçası olmalıdır.

Odalar demokrasi kavgasının bir parçasıdır ve önümüzdeki dönemde de demokrasi kavgasının şiddetini mücadele belirleyecektir.

Gelecek sendikalaşma ve sınıf dayanışması dönemidir.

Geleceği, işçi mühendislerin de bir parçası olduğu işçi sınıfı belirleyecektir.